

University of Madras.

B. A. Degree Examination of 1909

PATHTHUPPATTU (Chirupanarruppadai)

WITH

NACHCHINARKKINIYAR'S COMMENTARY

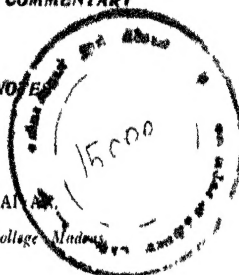
AND

EXPLANATORY NOTES

BY

V SWAMINATHA AIAK.

Tamil Pandit, Presidency College, Madras.


~~~~~  
**Price 8 Annas.**  
~~~~~

Madras.

PRINTED AT THE PRESIDENCY PRESS, VEPERU

—
1909.

மு க வு ளா.

—o—

சிதபாணாற்றுப்படையென்பது, நக்ரேனார் முதலிய கடைச் சங்கப்புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்ற பத்துப்பாட்டினுள், மூன்றாவதாகவுள்ள ஒரு கோரிசை ஆசிரியப்பா. இஃது திருநாற்றுப்பத்தொன்பது அடிகளையுடையது.

பத்துப்பாட்டாவன: திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லை பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டி னப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பனவாம்.

வேண்டி.

“முருகு பொருநராறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய
கோவநேரி நல்வாடை கொள்ளுறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை ஁டாத்தொடும் பத்து.”

திவறமுள், திருமுருகாற்றுப்படை, சைவத்திருமுறைகளில், கடும் நெருமுறைபிரபந்தவரிசையிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது; குறிஞ்சிப் பாட்டு, பெருங்குறிஞ்சியெனவும் மலைபடுகடாம், கூத்தராற்றுப் படையெனவும் வழங்கும்; நிற்க

ஆற்றுப்படையென்பது, ஒருவர் ஒரு கொடையாளியின்பால் காம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறு கதி அவரும் அங்கேசென்று தாம்பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத்தல்; ஆறு - வழி; படை - படுத்தல். ஒவ்வொருவரும் இங்ஙனம் கூறுதற்குரியோராயினும், கூத்தர்முதலியோரே, எதிர் வந்த வறியவர்க்காகிய கூத்தர்முதலியவர்களுக்குக்கூறி அவர்களை வழிப்படுத்தியதாகச் செய்யுள்செய்தல்மரபு. தொல்காப்பியப் புறத் திணையிலில், கூகும் சூத்திரத்தில் உள்ள, “கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும், ஆற்றிடைக் காட்சி யுறமுத் தோன்றிப், பெற்ற பெருவனம் பெறுஅர்க் கறிவுறீஇச், சென்று பயனெதிரச்

சொன்ன பக்கமும்” என்பது இதற்குவிதி; ‘ஆடன்மார்தரும்பாடற் பாணரும் கருவிப்பொருளும் இவருட் பெண்பாலாரசிய கிறவியு மென்னும் நார்பாலாரும் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர் வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச்சென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு கூறிய கூறுபாடும்’ என்பது இதன் பொருள். இங்ஙனம் இயற்றப்பெற்றவைகள்: கூத்தாரத்துப்படை, பாணரார்த்தப்படை, பொருகார்த்தப்படை, புலவரார்த்தப்படை, கிறவியார்த்தப்படை என ஒவ்வொருவகையிலும் பலபலவுள்ளன. பத்துப்பாட்டிலுள்ள பிற புறநானூறு முதலியவற்றிலும் பிற்காலத்து நூல்களாகிய கலம்பகங்களிலும் இவ்வாற்றுப்படைச்செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தனிச்செய்யுளாகவே ஆக்கப்படும், புறப்பொருள்வெண்பாமாலைபிற பாடாண்படலத்திலுள்வந்துள்ள,

[வேண்பா.]

“இன்றொடை நல்லிசை யாழ்ப்பாண வெம்மைப்போற்
கன்றுடை வேழுத்த கான்கடத்த - சென்றடையிற்
காமரு சாயலாள் கேள்வன் ஆழமலராத்
தாமரை சென்னி தரும்.”

என்னும் பாணார்த்தப்படைச் செய்யுள் முதலியவற்றால் இஃது அந் யலாகும். பத்துப்பாட்டிலுள்ள மூன்றாவதும் நான்காவதுமாகிய பாட்டுக்கள் பாணார்த்தப்படைகளேயாயினும் அடிவரையறையில் சிறுமை பெருமைகளால் முறையே அவை சிறுபாணார்த்தப்படையெனவும் பெரும்பாணார்த்தப்படையெனவும் வழங்கலாயின. ணர் - இசைப்பாட்டைப்பாடுவோர்; [பாண் - இசை.]

நூ ல்.

சிறுபாணார்த்தப்படையென்பது ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோட் டீது இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர்நத்தத்தனாரால் இயற்றப்பெற்ற நல்லியக்கோடன்பாற் பரிசில்பெற்றுச்செல்லும் பாணனொருவ றுமையால் வருத்தி மெலிந்து எதிர்ப்பட்ட பாணனொருவ ற அவன்பாற் செல்லும்படி வழிப்படுத்தியதாக அமைந்துள்ள இப்பாட்டு

இப்பாட்டின் சிலபகுதிகள், பழைய உரையாசிரியர்களால் த இடங்களில் மேற்கோள்களாகக் கொடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளன

இந்நூலால், தமிழ்நாட்டரசர்களின் இராசதானிகளாகிய வஞ்சி, மதுரை, உறந்நாடு என்பவற்றின் கலைமையும் பேரண் முதலிய ஏழுவள்ளல்களின் அரியவரலாறுகளும் நல்லியக்கோடனுடைய கொடைச்சிறப்பும் அவனுடைய ஊர்களின்வளமும் அவற்றினுள் ளவர்களின் நற்குண நற்செய்கைகளும் அவனுடைய இலக்கச்சிறப் பும் குறிப்பறிந்துகொடுக்கும் அவனது விராணவிசேடமும் பிற வும் நன்குஅறியலாகும்.

பாட்டோடத்தலைவன்:

இப்பாட்டுடைத்தலைவனுடைய நல்லியக்கோடன்காலத்தில் இவ னைப்போன்ற பெருங்கொடையாளிகள் யாருமில்ர்; பேசன்முதலிய ஏழுவள்ளல்களுக்கும் இவன் காலத்தாற் பித்தியவன். இவை, இப் பாட்டினுள்ள “வஞ்சியும்வறிதே” “மதுரையும்வறிதே” “உறந்தை யும்வறிதே” என்பவற்றாலும், இதன், அச - ம் அடிமுதலியவற்றா லும் கீழே காட்டப்படும புறநானூற்றுச் செய்யுளாலும் விளங்கும். ஒய்மான் நல்லியக்கோடனையும் இவன் வழங்கப்பெறுவன்; இதனை மேற்கூறிய செய்யுளின் பின்னுள்ள “வாக்கியத்தாலறிக. ஒய்மானல்லியாதன், ஒய்மான்வில்லியாதனை இரண்டிடையகாரிகள் புறநானூற்றிற் புகழப்பட்டுள்ளார். அவர்கள் இவனுடைய பரம் பரையைச் சார்ந்தவர்களுண்டுமட்டும் தெரிகின்றதேயன்றி இவ னுக்கு முன்பிருந்தவர்களோ பின்னிருந்தவர்களோ யாதும் புலப் படவில்லை.

சங்கப்புலவருள், புறத்திணைநன்னுகனாரென்பவராலும் இவன் துதித்துப்பாராட்டப்பெற்றுள்ளான்; அவர்பாடியசெய்யுள்,

“ஔரையாயத் தொண்டே”டி மகளிர்
கேழ ஊழத விருஞ்சேற வினைப்பின்
யாமையின் புலவு ஔற முட்டையைத்
தேனா ரும்பற் கிழங்கொடு பெறுஉ
மிழுமென கொலிக்கும் புணலம் புதவிற்
பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சிறியா
நில்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடனை
புடையை வாழியெற் புணர்த்த பாலை
பாரி பறம்பிற் பணிச்சுனைத் தெண்ண
ரோரு குண்மையி னிகத்தோர் போலத்

காணுத கழித்த வைகல் காணு
வழிநாட் கொங்குமென் னெஞ்சமவன்
கழிமென் சாயல் காண்டொறு கிணர்தே.”

[புறநானூறு, ௧௦௧.]

சிறுபாணுற்றுப்படையில், “உறுபுலித் துப்பி னேவியர் பெருமகன்” (௧௨௨) என்றதனால் இவன் ஓவியர்குடியிற்பிறந்தவனென்று தெரிகின்றது; ஓவியர்குடி, நாகர்களுடையவகுப்பில் ஒருவகையென்றும் இவனுடைய ஊர்களுள் ஒன்றாகிய மாகிலங்கையென்பது, புணாட்டுக்கு வடக்குள்ள அருவாநாடு, அருவாவடதலைபென்சிறு இரண்டும் சேர்ந்த இடமென்றும் புராதன சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் தெரியிக்கின்றனர்.

இவனுடைய மற்ற ஊர்களுள், எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆழார் என்பவை தொண்டைநாட்டிலுள்ள இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள் மூன்றுகோட்டங்களாகவுள்ளவை. எயிற்கோட்டத்தைச்சார்ந்த சிறுநாடுகள்: தண்டகம், கோனேரிக்குப்பம், மாகற லென்பன. வேலூர்க்கோட்டத்தைச்சார்ந்தவை: ஒழுகறைநாடு, நென்மேலிநாடு, மாத்துர்நாடு என்பவை. ஆழார்க்கோட்டத்தைச்சார்ந்தவை: படுர்நாடு, குமிழிநாடு என்பவை. இப்பாட்டின் ககரம் அடியில்வந்துள்ள, கிடங்கிலென்பது கிடங்காலென இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது. இது, திண்டிவனத்தைச்சார்ந்த ஊர்களுள் ஒன்று. யாப்பநுங்கலவிருத்தியுரையில் மேற்கோள்களாகவந்துள்ள பாடல்களுள் ஒன்றில் இவ்வூர் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

நூலாசிரியர்.

இந்நூலாசிரியர்நாடாகிய இடைக்கழிநாடு என்பது சென்னைக்குத் தென்மேற்கிலுள்ள ஒரு சிறுநாடு. இஃது உப்பங்கழிகளுக்கு இடையே இருத்தலின் இப்பெயர்பெற்றதபோலும்; இதுிலுள்ள ஊர்கள் பலவற்றுள் நல்லூரென்று ஒருர் இருக்கின்றது. அதனே இந்நூலாசிரியருடைய ஊராக இருத்தல்வேண்டும். இவருடைய காலத்துப்புலவர், நல்லியக்கோடணப்பாடிய புறத்தினை நன்னாக ஞராவர்; இவர்காலத்துப்பிரபுக்கள்: இப்பாட்டுடைத்தலைவனாகிய நல்லியக்கோடணம், புறத்தினை நன்னாக ஞரப்பாடப்பெற்ற ஒய்மா னல்லியாதனும் ஒய்மான்னில்லியாதனும் கரும்பணர்கிழானுமே.

தத்தனாரென்பது இவரது இயற்பெயரென்றும் கல்விமேம்பாடு பற்றி நத்தத்தனாரென்றபெயர் பின்னர் வழங்கலாயிற்றென்றும் தெரிவின்றது. 'ந' என்பது சிறப்புப்பொருளைத் தருவதோரிடைச் சொல். நக்கீரர், நபபாலததர், நபபூதனார், நச்சென்னயார் முதலிய பெயர்களாலும் இது விளங்கும். எட்டுத்தொகையில் நத்தத்தனாரென ஒரு புலவர்பெயர் காணப்படுகின்றது. அவரும் இவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

கடைச்சங்கப்புலவர்களும், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 1800 - வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்பது யாவருக்கும் தெரிந்த தாதலால், அப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய இவருடையகாலமும் அது வேயென்பது சொல்லாமலேவிளங்கும்.

சென்னை, }
23-8-09. }

ஓங்குளம்,
வே. சாமிநாதையன்.

இந்நூல் உரையாசிரியராகிய நச்சினூர்க்கினியர் வரலாறு.

விருத்தம்.

எவனா வாயிடைவந் தழுதவா யுடையனென வியம்பப் பெற்றோன்
எவன்பண்டைப் பணவல்பல விறவாது நிலவவுரை யெழுதி யீந்தோன்
எவன்பரம லுபகாரி யெவனச்சி னுக்கினிய னெனும்பே ராளன்
அவன்பாத விருபோது மெப்போது மலர்சுவென தகத்து மன்னோ.

இந்நூலின் உரையாசிரியராகிய ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், பாண்டிவாளாட்டிள்ள மதுராபுரியிற் பிராமணக் குகத்திற் பாரத்தி வாச கோத்திரத்திற் பிறந்தவா. தமழப்பாலைவயதுள்ள பல்வகை யர்ன எல்லாநூல்களிலும் ஆதிபாண்டித்தியமுடையவர் இவரது சுவாஸ்தசைவமே. இவர் இன்னராதல், “வண்டி யிற் சோலை மதுரா புராதனி, லெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான், பரின்ன கேள்விப் பாரத் திவாச, னன்மறை துணிந்த நம்பொரு ளாகிய, தூய ஞான றிறைந்த சிவச்சுடர், தானே யாகிய தன்மை யானன்” என்னும் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் விளங்கும். சிவஸ்தலங்களுட்சிறு ந்த சிதம்பரத்தினது திருநாமங்களாகிய ‘திருச்சிறம்பலம்’, ‘பெரும் பற்றப்புறியூர்’ என்பவற்றை முறையே ஆழைமுத்தொருமொழி கும் ஏழுமுத்தொருமொழிக்கும் உதாரணமாக, இவர் தொல்காப் பியம் எழுத்தகிரகத்து மொழிமரபில், “ஓரேழுத்தொருமொழி” என்னுஞ் சூத்திரத்து விசேடவுரையிற் காட்டியிருக்கலாலும், சைவசமயத்துச் சிறந்த நூல்களாகிய திருவாசகம், திருச்சிறம்பலக் கோவையார் என்பவற்றி னின்றும் தமது உரைகளிற் பலவிடங் களில் இலக்கிய இலக்கணப்பொருள்களுக்கன்றித் தமதுவப்பொரு ளுக்கும் மேற்கோள்கள் எடுத்தக்காட்டியிருக்கலாலும், அங்ஙனம் மேற்கோள்கொண்ட சிலவிடங்களில் எழுதியுள்ள விசேடவுரை களாலும், சிவகசிந்தாமணியில், “மேகம்மீனம்” என்னும் கூடகம் செய்யுளில், ‘பேகம்மீனம் புண்ணியன்’ என்பதற்கு எழுதிய விசேடவுரையாலும், திருமுருகாற்றுப்படையுரையிற் காட்டிய சில நயங்களாலும், இவரது சைவசமயம் நன்கு வெளியாகும்.

இவ்வுரையாசிரியர், பத்துப்பாட்டினுள் இந்நூலுக்கன்றி மற்ற நூல்களுக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் கவிதொகைக்குர சிவகசிந்தாமணிக்கும் குறுந்தொகையிற் பேராசிரியர் பொருளெழு

தொழிந்த இருபது செய்யுட்களுக்கும் உரைசெய்தருளினர். இன்னும் சில நூல்களுக்கு இவர் உரையிறந்தின ரென்பர்; அவை இன்னவையென்று புலப்படவில்லை. இக்காலத்த வழுக்கும் திருக் காவையாருரை பேராசிரியரார் செய்யப்பட்டதென்று தெரிகின்ற மையாலும், இவர் அந்நூற்குச்செய்த வேறரை கிடையாமையாலும் அந்நூலுக்குத் திருக்குறள் முதலிய மறுநூல்களவற்றிற்கும் இவர் உரைசெய்திருப்பதாக இவருடைய உரைச்சிறப்புப்பாபிர்த்தியை னும் வேறொன்றிலேனும் கூறப்படாமையாலும் அவைகள் இங்கே எழுதப்பட்டன.

சிவகசிந்தாமணிக்கு இவ்வுரையாசிரியர் முதன்முறை திருவாய்மொழி, அக்காலத்துப் பிரசித்திபெற்றிருந்த சைனனிகத்துவான்கள் சிலருக்குக்காட்டி, அவர்கள் அவ்வரையை அங்கேரியாமை கண்டு, பின்பு ஆருகத்தால்கூட பலவறையையும் நலமுற ஆராய்ந்து இரண்டா முறை ஓர் உரையை யெழுதி அவர்களுக்குக் காட்டியே, அவர்கள் உற்றுநோக்கி வியந்து அவ்வுரையை அங்கேரித்துக் கொண்டார்களென்று சைனா கூறுகின்றனர்.

தொல்லாப்பிராமுதலியவற்றில் இவரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள மேற்காண்களமைந்த நூல்களுள் திருவாய்மொழி வியவை அஃது; அவை வருமாறு:—

க. அகத்தியம்.	உ௦. குறிஞ்சிப்பாட்டு.
உ. அகநானூறு.	உ௧. குறுந்தொகை.
ங. அணியியல்.	உ௨. கூத்தநூல்.
ச. அவிநயம்.	உ௩. கைக்கலை.
ரு. ஆசாரக்காவை.	உ௪. கொன்றைவேந்தன்.
க. ஆரமாயணவெண்பா.	உ௫. சிலப்பதிகாரம்.
எ. இறைவனாகப்பொருள்.	உ௬. சிறுகாக்கைபாடினியம்.
அ. ஏலாதி.	உ௭. சிறுஞ்சீஇயுரை.
க. ஐங்குறுநூறு.	உ௮. சிறுபஞ்சமூலம்.
க௦. ஐந்திணையெழுபது.	உ௯. சிறுபாணற்றுப்படை.
க௧. ஐந்திணையம்பது.	௩௦. சினைந்திரமலை.
க௨. ஒளவையார்பாடல்.	௩௧. சிவகசிந்தாமணி.
௩௩. கடகண்டு.	௩௨. தகடுயாததிறை.
௩௪. கவித்தொகை.	௩௩. தந்திரவாக்கியம்.
௩௫. களவழிகாற்பது.	௩௪. திணைமலை நூற்றைம்பது.
௩௬. காக்கைபாடினியம்.	௩௫. திணைமொழியைப்பது.
௩௭. கார்நாற்பது.	௩௬. திரிகடுகம்.
௩௮. காரைக்காற்பேயார்பாடல்.	௩௭. திருக்குறள்.
௩௯. குணநாற்பது.	௩௮. திருக்காவையார்.

உக. திருப்பாட்டு.

சௌ. திருமுருகாற்றுப்படை.

சக. திருவாசகம்.

சஉ. திருவாய்மொழி.

சங. திருவுலாப்புறம்.

சச. தொல்காப்பியம்.

சரு நற்றிணைநானூறு.

சக நாடகநூல்.

சஎ. நாலடியார்.

சஅ. நெடுநல்வாடை.

சக. பட்டினப்பாலை.

ருௌ. பதிற்றுப்பத்து.

ருக. பரிபாடல்.

ருஉ. பல்காப்பியம்.

ருங. பல்காயம்.

ருச. பழமொழி.

ருரு. பண்ணிருபடலம்.

ருசு. பாரதவெண்பா.

ருஎ. புறநானூறு.

ருஅ. புறப்பொருள்வெண்பமா

ருக. பூதத்தாரவையடக்கு.

சுௌ. பூதபுராணம்.

கக. பெருங்கதை.

கஉ. பெரும்பாணாற்றுப்படை.

கங. பெரும்பொருள் விளக்கம்.

கச. பொய்கையார்முதலாபி
னோச்செய்த அந்தாதி.

கரு. பொருநராற்றுப்படை.

கக. மணிமேகலை.

கஎ. மதுரைக்காஞ்சி.

கஅ. மலைபடுகடாம்.

கக. மாபுராணம்.

எௌ. முத்தொள்ளாயிரம்.

எக. முதுமொழிக்காஞ்சி.

எஉ. முல்லைப்பாட்டு.

எங. மூதூரை.

எச. மோதிரப்பாட்டு.

எரு. யாப்பருங்கலம்.

எக. யாழ்நூல்.

எஎ. வசைக்கடம்.

[லை.எஅ. வசைக்கூத்து

எக. வளையாபதி.

அௌ. விளக்கத்தார்கூத்து.

தொல்காப்பியவுரை முதலியவற்றில் வேதம், வேதாங்கம் முதலிய நூல்களிலிருந்தும் பல உரைகளிலிருந்தும் பற்பல அரிய விஷயங்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டி நன்குவிளக்கிப்போகின்ற மையாலும் பிறவாற்றாலும் இவரை வடமொழியிலும் மிக்க பயிற்சியுள்ளவராகச் சொல்வதுடன் பலவகையான கலைகளிலும் பயிற்சியுடையவரென்று சொல்லுதற்கும் இடமுண்டு.

உரையாசிரியர், சேனாவரைபர், பேராசிரியர், ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியர்முதலிய உரையாசிரியர்கள் இவருடைய உரையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருந்ததின், அவர்களுக்கு இவர் காலத்திறைபிற்பட்டவரென்று தெரிகின்றது.

“பாரத்தொல்காப்பியமும்”, “தொல்காப்பியத்தில்”, “பாற்கடல்போல”, “பச்சைமாலைய” என்னும் முதற்குறிப்பையுடைய பாடல்கள், பண்டைக்காலத்தாரால் இயற்றப்பெற்றது இவருடைய உரைச்சிறப்புப்பாயிரங்களாக வழங்குகின்றன.

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மடவரல்செய் அருந்தவத்தின்பெரும் பயனாக அவதரித்தருளிய இம்மஹோபகாரியின் அருமைபெருமை கள் விரிவாஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

பத்துப்பாட்டுள்

முன்னு வ தா கிய

சிறுபாணாற்றுப்படை.

மணிமலைப் பனைத்தோண் மாலில மடந்தை
(யணிமுலைத்) துயல்வருட மாரம் போலச்
செல்புன லுழந்து சேய்வரம் கான்யாற்றுக்
கொல்கரை நறும்பொழிற் குயில்குடைந் துதிர்த்த

டு புதுப்பூஞ் செம்மல் சூடிப் புடைநெறித்துக்
கதுப்புவிந் தன்ன காழக துணங்கற

* அயிலுருப் பனைய வாகி யைதாடந்து
வெயிலுருப் புறா வெம்பரல் கிழிப்ப
வேனி னின்ற வெம்பத வழிநாட்

க0 காலே ஞாயிற்றுக் கதிர்கடா வுறுப்பப்
பாலை நின்ற பாலை நெடுவழிச்

சுரன்முதன் மராஅத்த வரிநிழ லசைஇ
யைதுவி ழிகுபெய லழகுக்கொண் டருளி
நெய்கனிந் திருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென

கடு மணிவயிற் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன்
மயின்மயிற் குளிக்குஞ் சாயற்சூ அ
யுயங்குநாய் நாகி னல்லெழி லசைஇ
வயங்கிழை யுலறிய வடியி னடிதொடர்ந்
தீர்ந் துலர் தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்

உ0 சேர்ந் துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுகிய வாழை வாயைப்
பூவெனப் பொலிந்த வோதி^{பூவெனப்}யோதி
நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சிக்

கனிச்சரும் பரற்றுஞ் சுணங்கிற் சுணங்குபிதிர்த்

உடு தியாணர்க் கோக்கி னவிர்முகை யெள்ளிப்

* அயிலுருக்கனையவாகியென்றும், அயிலுருத்தனையவாகி யென்றும்

- பூணகத் தொடுங்கிய (வெம்முலை முலை)யென
வன்கோட் பெண்ணை வளர்த்த துங்கி
னின்செறி நீர்தரு மெயிற்றி நெயிறெனக்
குல்லையம் புறகிற் குவிமுகை யகிழ்த்த
- ௩௦ முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியன்
மடமா னோக்கின் வாணுதல் ஹிலியர்
நடைமெலிந் தசைஇய நன்மென் சேறடி
கல்லா னியைர் மெல்லத் தைவரப்
பொன்வார்ந் தன்ன புரிபடங்கு கரம்பி
- ௩௫ னின்குரற் சேரியா ழிடவயிற் றழீஇ
நைவளம் பழுதிய நயந்தெரி பாலை
கைவல் பாண்மகன் கட்டனிந் தியக்க
வியங்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇத்
துனிகு ரெவ்வமொடு துயராற்றப் படுப்ப
- ௪௦ முனிவிகந் திருந்த முதுவா யிரவல்
கொழுமின் குறைய வெதுங்கி வள்ளிதழ்க்
கழுநீர் மேய்ந்த கயவா யெருமை
பைங்கறி றிவந்த பலவி னீழன்
மஞ்சண் மெல்லிலை மயிர்ப்புறந் தைவர
- ௪௫ வினையா விளங்க னாற மெல்குபுபெயராக்
குளகிப் பள்ளிப் பாயல் கொள்ளுங்
குடபுலக் காவலர் மருமா னெண்ணர்
வடபுல விமயத்து வுங்குவிற் பொறித்த
வெழுவுறழ் திணிதோ னியமேர்க் குட்டுவன்
- ௫௦ வருபுனல் வாயில் வஞ்சியும் வறிதே யதாஅன்று
நறவுவா யுறைக்கு நாகுமுதிர் துணவத்
தறைவாய்க் குறந்துணி யபிலுளி பொருத்
கைபுனை செப்பங் கடைந்த மார்பிற்
செய்ப்புங் கண்ணி செவிமுத றிருத்தி
- ௫௫ நோன்பகட் டுமண ரொழுகையொடு வந்த
மகாஅ ரன்ன மந்தி மடவோர்
*நகாஅ ரன்ன நளிரீர் முத்தம்

- Shall
வாள்வா பெருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கித்
தோள்புற மறைக்கு நல்கூர் துசப்பி
௬௫ னுனரிய லைம்பா னுமட்டிய லீன்ற
கிளர்பூட் புதல்வரொடு கிண்கிளி பாடுங்
தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்கைக் கோமான்
மென்புலங் காவலர் மருமா னென்னார்
மண்மாறு கொண்ட மாலை வெண்குடைக்
௬௬ கண்ணார் கண்ணிக் கடுத்தேர்ச் செழியன்
றமிழ்கிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும் வறிதே யதாஅன்று
நறுநீர்ப் பொய்கை யடைகரை விவந்த
ஹுநீர்க் கடம்பின் றுணையார் கோதை
௬௭ யோவத் தன்ன வுண்ணை மருங்கிற்
கோவத் தன்ன கொங்குசேர் புறைத்தலின்
(வருமுலை யன்ன) வண்முதை யுடைந்து
நிருமுக மவிழ்த்த தெய்வத் தாமரை
யாசி லங்கை யரக்குத்தோயர் தன்ன
௬௮ சேயிதழ் பொதிந்த செம்பொற் கொட்டை
யேம வின் றுணை தழீஇ யிறகுளர்த்து
காமர் துப்பி காமரஞ் செப்புந்
தன்பணை தழீஇய தளரா றிருக்கைக்
குணபுலங் காவலர் மருமா னென்னார்
௬௯ ரோங்கெயிற் கதவ முருமுச்சுவல் சொறியுந்
துங்கெயி லெறிந்த தொடிவிளங்கு தடக்கை
நாடா நல்லிசை நற்றேர்ச் செம்பிய
தோடாப் பூட்கை யுறந்தையும் வற்தே யதாஅன்று
வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅற்த்
௭௦ கான மஞ்ஞைக்குக் கலிக்க நல்கிய
வருந்தி லணங்கி னுனியர் பெருமகன்
பெருங்க னுடன் பேசுனுஞ் சுரும்புண
நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
௭௧ பிறக்குவென் ளருவி வீழுஞ் சாரற்
1 பறம்பிற் கோமான் பாரியுங் கறங்குமண

வாறுளைப் புரையொடு வைபக மருள
விர நன்மொழி விரவலர்க் கீந்த
வழற்கழந் திமைக்கு மஞ்சவரு நெடுவேற்
கூடு கழறொடித் தடக்கைக் காரியு கிழற்கழ
நீல நாக நல்கிய கலிங்க

மாலமர் செல்வற் கமர்த்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோ
ளார்வ நன்மொழி யாயு மால்வரைக்

கூடு கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
யமிழ்துவிளை திங்கனி யெளவைக் கீந்த
வூரவுச்சினங் கனலு மொளிதிகழ் நெடுவே
லரவக்கடற் றுனை யதிகனுங் கரவாது
நட்டோ ருவப்ப நடைப்பரி கார

கூடு முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத் து
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாட னள்ளியு நளிசிறை
நறும்போது கஞலிய நீர்குமுதிர் நாகத்துக்
குறும்பொறை நன்னாடு கேரடியர்க் கீந்த

கூடு காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த
வேரிக் குதிரை யோரியு மெனவாக்
கெழுசமங் கடந்த வெழுவுறழ் திணிதோ
ளெழுவர் பூண்ட விகைச் செந்துகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க

கூடு பொருதான் றுங்கியு வுரனுடை நோன்று
ஊறுவி நாகமு மகிலு மாறமுந்
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்டினை யாகிய
பொருபுன றருடம் போக்கரு மரபிற்
றொன்மா விலங்கைக் கருவொடுப்பெயரியு

கூடு நன்மா விலங்கை மன்ன ருளரு
மறவின்றி விளங்கியுவிடில் வாயவா
ஊறுபுனத் துபய வேலியர் பெருமகன்
கனிற்றுத்தமும் பிருந்த கழறயங்கு திருந்தடிப்
பிடிக்கணஞ் சிதறும் பெயன்மழைத் தடக்கைப்
கூடு பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை

நல்லியக் கோட்டை நயந்த கொள்கையொயி
தாங்கரு மரபிற் தன்னுந் தந்தை
வரன்பொரு நெடுவரை வளனும் பாடி
முன்னாட் சென்றன மாக விரை

கந.௦. டிறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை
கறவாப் பான்முலை கவர்துணைநாது
புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லெ னட்டில்
காழ்சோர் முதுகவர்க் கண்ச்சித லரித்த
பூழி பூத்த புழற்கா ளாமீடு

கந.௧. யொல்குபசி யுழந்த வெநிவ் குதுண் மருங்குல்
வளைக்கைக் கிணைமகள் விளங்கிக் குறைத்த
குப்பை வேளை யுபயி வெந்ததை
மடவோர் காட்சி நாணிக் கடையடைத்
திருப்ப ரொக்கலெர டொருங்குடன் மிசையு

கச.௦. மறிபசி வருத்தம் விடப் பொழிகவுட்
டறுகட் டுந் தைத்தயங்குமணி மருங்கிற்
சிறுகண் யாலையொங் பெருந்தே ரெய்தி
யாமவ ணின்றும வருது நீயிரு
மிவணயந் திருந்த விரும்பே ரொக்கம்

கச.௧. செம்ம னுள்ளமொடு செல்குவி ராயி
னலைநீர்த் தாழை யன்னம் பூப்பவுந்
தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவுங்
கடுஞ்சூன் முண்டகங் ததீர்மணி கழாஅலவு
நெடுங்காற் புன்னை வித்திலம் வைப்பவுங்

க௧.௦. கானல் வெண்மணல்குடலுலாய் கிமிர்தரப்
பாடல் சான்ற நெய்த னெடுவழி
மணிரீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய
பனிரீர்ப் படுவிற்ப் பட்டினம் படரி
னோங்குக்கை யொட்டகந் துயின்மடிந் தன்ன

க௧.௧. விக்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகிற்
கரும்புகைச் செந்தி மாட்டிப் பெருந்தோண்
மதியேக் கறாஉ மாசறு திருமுகத்து
துதிவே னோக்கி னுணைமக ளரித்த
பழம்படு தேதல் பரதவர் மூடுப்பக்

- கக0 கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கிற் கோமான்
 தனையனிற் தெரியற் தகையோற் பாடி
 யறற்குழற் பாணி தூங்கி யவரொடு
 வறற்குழற் சூட்டின் வயின்வயிற் பெறுகுவிர்
 பைந்நனை யவரை பவழங் கோப்பவுங்
- கக1 கருநனைக் காயாக் கணமயி லவிழவுங்
 கொழுங்கொடி முகண்டை கொட்டங் கொள்ளவுஞ்
 செழுங்குலைக் கார்தள் கைகிரல் பூப்பவுங்
 கொல்லை நெடுவழிக் கோப மூரவு
 முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின்
- கக2 விடர்கா லருவி வியன்மலை மூழ்கிச்
 சுடர்தான் மாறிய செவ்வி நோக்கித்
 திறல்வே ஷுதியிற் பூத்த கேணி
 விறல்வேஷ் வென்றி வேலூ ரெய்தி
 னுறுவெயிற் குலைஇய வருப்பவிர் குரம்பை
- கக3 வெயிற்றிய ரட்ட வின்புளி வெஞ்சோறு
 தேமா மேனிச் சில்வனை யாயமொ
 டாமான் சூட்டி னமைவரப் பெறுகுவிர்
 நறும்பூங் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக்
 குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்ப ரேறி
- கக4 கிலையருங் குட்ட நோக்கி நெடி திருந்து
 *புலவுக்கய லெடுத்த பொன்வாய் மணிச்சிரல்
 வள்ளுகிர் கிழித்த வடுவாழ் பாசடை
 முள்ளரைத் தாமரை முகிழ்விரி நரட்போது
 கொங்குகவர் நீலச் செங்கட் சேவன்
- கக5 மதிசே ராரவின் மானத் தோன்று
 மருதஞ் சான்ற மருதத் தண்பனை
 யந்தண ரருகா வருங்கடி வியனக
 ரந்தண் கிடங்கினவ னுழு ரெய்தின்
 வலம்பட நடக்கும் வனிபுண ரெருத்தி
- கக6 னுரன்கெழு நோன்பகட் டிழுவர் தங்கை
 டிடிக்கை யன்ன பின்னுவிழ் சிறுபுறத்துத்

- தொடிக்கை மகடே மகமுறை தடுப்பு
விருங்கா முலக்கை கிருப்புமுலக் தேய்த்த
வலைப்புமா னரிசி யமழுவெண் சோறு
உகடு கவைத்தா ளலவன் கலவைபொடு பெறுருவி
ரெரிமறிந் தன்ன நாரி னிலங்கெயிற்றுக்
கருமறிந் காதிந் கவைவடிப் பேய்மக
ணிணனுண்டு சிரித்த தோற்றம் போலப்
புணவுகைத்துச் சிவந்த பேருகிர்ப் பனைத்தா
- உ00 ளன்னல் யானே யருவிதுக ளளிப்ப
நீடடங்கு தெருவினவன் சூறயர் மூதூர்
சேய்த்து மன்று சிறிதுநணி யதுவே
பொருட்க்கா யினும் புலவர்க்கா யினு
பருமறை நாரி னந்தணர்க்கா யினுங்
- உ01 கடவுண் மால்வரை கண்ணிடுத் தன்ன
வடையடி வாயிலவ னருங்கடை குறுகிச்
செய்கநன்றி யறிதலுஞ் சிறிநி னின்மையு
மின்முக முடைமையு மினிய னாதலுஞ்
செறிந்துவிளங்கு சிறப்பி னறிந்தோ ரேத்த
உகடு வஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சின மின்மையு
மாணணி புருதலு மழிபடை நாங்கலும்
வாண்மிக் கூற்றத்து வயவ ரேத்தக்
கருதியது முடித்தலுங் காமுறப் படுதலு
மொருவழிப் படாமையு * மோடிய துணாதலு
- உகடு மரிபே ருண்க னரிவைய ரேத்தி
வறிவுமடம் படுதலு மறிவுநன் குடைமையும்
வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்
பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசில ரேத்தப்
பன்மீ னடுவட் பான்மதி போல
- உஉ0 ின்னகை யாயமோ டிருந்தோற் குறுகிப்
பைங்க ணுதம் பாம்புபிடித் தன்ன
வங்கோட்டுச் செறிந்த வகிழ்ந்துவிக்கு திவலின்
மணிநிரைத் தன்ன வனப்பின் வாயமைத்து

- வயிறுசேர் பொழுதிய வகையமை யகளத்தக்
 ௨௨௫ காணக் குமிழின் கனிவிறங் கடுப்பப்
 புகழ்வினைப் பொலிந்த பச்சைபொடி தேம்பெய்
 தமிழ்தொபாதிந் தின்று மடங்குபுரி நரம்பிற்
 பாடுதிறை முற்றிய பயன்மெரி கேள்வித்
 கூடுகொ ளின்னியங் குரல்குர லாக
- ௨௨௬ நானெறி மரபிற் பண்ணி யானது
 முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை யெனவு
 மிளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை யெனவு
 மேரோர்க்கு கிழன்ற கோலினை யெனவுந்
 தேரோர்க் கழன்ற வேலினை யெனவு
- ௨௨௭ நீசில மொழியா வளவை மாசில்
 கரம்புசொலித் தன்ன வறுவை யுடஇப்
 பார்ப்புவெகுண் டன்ன தேற னல்கிக்
 காவெரி யூட்டிய கவர்களைத் தூணிப்
 பூவிரி கச்சைப் புகழோன் மன்முன்
- ௨௨௮ பனிவரை மார்பன் பூயந்த துண்பொருட்
 பனுவலின் வழாஅப் பல்வே ரடிசில்
 வாணிற் கிசும்பிற் கோணமின் சூழ்ந்த
 விளங்கதிர் ஞாயி றெள்ளுந் தோற்றத்து
 விளங்குபொற் கலத்தில் விரும்புவன பேணி
- ௨௨௯ யானா விருப்பிற் றானின் நாட்டித்
 திறல்சால் வென்றபொடி தெவவுப்புல மகற்றி
 விதல்வேன் மன்னர் மன்னையின் முருக்கி
 நயவர் பாணர் புன்கண் டர்த்தபின்
 வயவர் தந்த வான்கேழ் கதியமொடி
- ௨௩௦ பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பார்ப்பி
 யுருவ வான்மதி யூர்கொண் டாங்குக்
 கூருளி பொருத வடிவாழ் நோன்குறட்
 டாரஞ் சூழ்ந்த வயில்வாய் நேமியொடு
 சிதர்நனை முருக்கின் சேணோக்கு னெஞ்சினைத்
- ௨௩௧ துதர்பிணி யமிழ்ந்த தோற்றம் போல
 வுள்ளரக் கெறிந்த வருக்குறு போர்வைக்
 கருந்தொழில் வினைஞர் கைவினை முற்றி

பூர்த்தபெயர் பெற்ற வெழினைடப் பாகரோடு
 மாசெல வெழிக்கு மதனுடை தோனாறு
 உகடு வாண்முகப் பாண்டில் வலவனெடு தீஇ
 பன்றே விதிக்குமவன் பரிசின் மென்றோட்
 கெிலணி (யல்குற) துளங்கியன் மகளி
 ரகிலுண விரித்த வம்மொன் கூந்தலின்
 மணிமயிற் கலாபிற் றஞ்சிடைப் பரப்பித்
 உகடு துணர்மணு தவழந் துயல்தழை தெடுக்கோட்
 டெறிந்நுருயிறக வவறநுரு வசன்னிக
 குறிஞ்சிக் கோமான் கொய்தளிர்க் கண்ணி
 செல்லிசை கிலைநிய பண்பி
 னல்லியக் கோட்டினை நயந்தளிர் செலினை.

இதன்பொருள்.

1. 2 [மணிமலைப் பண்ணத்தோன் மாலிடத்தை, (யனிமுலைத்) துயல
 வருஉ மாரம் போல:] பண்ண தோன் மா கிலிடத்தை மணி மலை (அணி
 முலை) துயல்வருஉம் ஆரம் போல—மூங்கிலாகிய தோலையுடைய பெருமை
 யினையுடைய மண்மகளுடைய மணிகள்தக்கவன் மலையாகிய (அழகினையுடைய
 முலையிற்) கிடத்தையுடைய முத்துவடம்போல,

(குறிப்பு.) இதுமுதல், ௪௦-ம் அடி இறுதியாகவுள்ள அடிகளால், கல்லி
 யக்கோடனிடத்துப் பரிசில்பெற்றுப் பலவகைச்சிறப்போடு வரும்பாணன்,
 இடைவழியில் வறணமத்தன்பத்தால்வருந்திக் கவலையுற்ற விழலியாரோடு
 கற்றத்தோடுமிருந்த பாணனொருவனைக்கண்டு இரங்கி அவருடையவறணம
 யைப் போக்ககினைந்து கல்லியக்கோடனிடத்தே ஆற்றப்படுத்தற்கு அவனை
 முன்னிலையாக்கல் கூறப்படுகின்றது. பூமியை மடங்கதையென்றது, வடநூல்
 வருக்குப்பற்றி; “காணென்னு கல்லான்” என்பதனாலுமுண்டாக, மூங்கில்கள்
 கிலமடக்கையின் தோள்களாக உருவகம்செய்யப்பட்டன. துயல்வால் -
 அசைதல். ஆரம் - முத்துவடம்.

3. 4 [செல்புன ஐழந்த சேய்வரற் கான்யாற்றாக், கொல்கரை நறும்
 பொழிவு:] சேய் வரற் கரை கொல் கான்யாற்றுச் செல் புனல் உழந்த நற
 பொழிவு—மலைத்தலையினின்றும் வருதலையுடைய கரையைக் குத்துகின்ற
 காட்டாற்றிடத்து ஓடுகின்ற புனலாலே வருந்தின நறிய பொழிலிடத்து,

இரண்மலையினின்றும் வீழ்ந்து இரண்டு ஆற்றிடைக்குறையைக் குழ
 வத்து பின்னர்க் கூடுதலின், முத்துவடம் உவமையாயிற்று; இது மெய்யுவ
 மம். பெருக்கற் கோடுகள் வருந்தலின், உழந்தவென்றார். இதனாபயன்;

ஆற்றிடைக்குறையில் கின்றமரம் இளவேனிற்காலத்த மிகவும் பூத்ததா யிற்று.

(ரு - பு.) சேய்மை - செழுந்தரம். அஃது இங்கே மலையினுச்சிக்கு ஆயி ர்று, கறமை - கல்லமணம். பொழில் - சோலை. முத்தவடம் காட்டாற்றிற் குவமை. மெய்யுவமம் - கால்வகையுவமத்தள் ஒன்று. அது வடிவினால் ஒரு பொருள் மற்றொன்றற்கு உவமையாவது; 'துடியிடை' என்பதுபோல. கோ கேள் - மாக்கிணைகள். பூத்தது - பொலிவுபெற்றது.

4 - 8. [சூயில்குடைந் துதிர்த்த, புதுப்பூஞ் செம்மல் சூடிப் புடைநெறித் துத், கதப்பு விரித் தன்ன காழக நுணங்கற, லயினுருப் பணைய வாகி யைது கடந்து, வெயினுருப்புற்ற வெம்பால் கிழிப்பு:]

காழ் அகம் நுணங்கு அறல் சூயில் குடைந்த உதிர்த்த புதுபூ செம் மல் சூடி புடை நெறித்து கதப்பு விரித்தன்ன வேளில் கின்ற (க)—கரு வையை இடத்தேயுடைய நுண்மையையுடைய அறல் சூயில்கள் அலகாலு ளர்ந்து உதிர்த்த புதிய பூக்களாகிய வாடலிச்சூடித் தம்மிடமெல்லாம் அறல் பட்டு மயிலா விரித்தாலொத்த தன்மையவாக இளவேனில் கின்றவென்க.

பொழிலிடத்து அறவென்க.

வெயில் உருப்பு உற்ற வெம் பால்— வெயிலால் வெம்மையுற்ற வெவ் விய பருக்கை,

அயில் உருப்பு அனையவாகி கிழிப்பு சுரன் மார்த்த வரி சிழல் முதல் அசைஇ (கஉ) ஐது கடந்து—வேல் காய்த்த தன்மையவாய் அடியைக் கிழித் தையினாலே அருங்கானகத்தகின்ற கடம்பிறுடைய செறியாத நிழலையுடைத் தாகிய அடியிலே இளைப்பாறிப் பின்பு போகவேண்டுதலின், மெத்தென கடந்து,

(ரு - பு.) காழ் - கருமை. அறல் - கருமணல். செம்மல் - பழம்பூ. நெ றித்து - நெளித்து. கதப்பு - கடந்தல். அலகு - பரவையின்மூக்கு, வாடல் - வாடற்பூ. இளவேனில் - சித்திணை வைகாசிமாதங்கள். பருக்கை - பருக் கைக்கல். உருப்பு - வெம்மை. பருக்கைக்கல்லுக்குக் காய்த்தவேல் உவமை. றும்மை - மென்மை; "ஐதுவீ ழிருபெயல்" (13) என்பர்பின்னும். மாரம் - கடப்பமரம். அசைதல் - இளைப்பாறுதற்குத் தவகல்.

9 - 11. [வேனி னின்ற வெம்பத வழங்கட், காலை ஞாயிற்றுக் கதா கடா வுறுப்பப், பாலை கின்ற பாலை ரெடுவழி.] வேனில் கின்ற காலை வழி காள் ஞாயிற்றுக் கதிர் கடாவுறுப்ப வெம்பதம் பாலை கின்ற பாலை ரெடுவழி— இளவேனில் நிலைபெற்ற காலத்துக்குப் பிள்ளைய காளிலே ஞாயிற்றினு டையகதிர் வெம்மையைச் செலுத்தலைச் செய்கையினாலே வெய்ய செவ்வி மையையுடைய பாலைத்தன்மை நிலைபெற்றமையாற் பித்த பாலைவளமாகிய தொ லையாத வழியினையுடைய காளைன்க. (கஉ)

*“நடுவுகிலத்தினையே” என்னுஞ் சூத்திரத்தனாயாற் பாலைத்தன்மை கூறிலும்; அதனொன்றே உணர்க. பாலைந்த பாலைவழி, “ஆறுசென்றவியர்” போல்கின்றது.

(கு - பு.) வழி - பின். ஞாயிறு - ரூரியன். கடாவுறுத்தல் - செலுத்தல். இளவேனிலுக்குப்பின்வந்தகாலம் முதுவேனிலாதலின், ‘ஞாயிற்றுக் கதிர்தடாவுறுப்ப’ என்றார். பதம் - காலம். பாலைத்தன்மையாலது, காலையும்மாலையும் என்பகலன்னதேமைகூரச் சோலைசேம்பிச் சுவல்மாறி நீரும் சிழலுமின்றி நிலம் பயன்முற்றது புள்ளும்மாவும் புலம்புற்ற இன்பமின்றித் தன்பம்பெறுவதொருகாலம். “நடுவுகிலத்தினையே” என்னுஞ்சூத்திரத்து ணாயில், பாலைத்தன்மைகூறிலுமென்று எழுதியிருத்தலின், இத்தலுக்குமுன் பே நகீரூர்க்கினியர், தொல்காப்பியத்துக்கு உணர்செய்தமை பெறப்படுகின்றது; இன்னல், 28-ம் அடிமுதலியவற்றின் விசேடவுணாயும் இதனை வலியுறுத்தும். ஆறுசென்றவியர் - வழியிற்சென்றதனுணர்நடைய வேர்வை.

12. [சுன்னுதன் மரபுஅத்த வரிசே லணசு] என்பதனை முன்னே கூட்டுக.

(ச-பு.) இவ்வா. 7-ம் அடிமுதலியவற்றொடு முன்பு கூட்டப்பெற்றது.

13 - 1. [115வீ திருபெய வழுகொண் டருளி, செய்கனிர் திருளிய கதர்ப்பின்] அருளி ஐது வீழ் இரு பெயல் அழுகுகொண்டு செய் கனிந்து திருளிய கதர்ப்பின்—உலகிற்கு அருளுதலிச்செய்து மெல்லிதாய் வீழ்ந்து காழ்கின்ற மழையினது அடக்கைத் தன்னிடத்தே கொண்டு எண்ணெயிலே முற்றுப்பெற்று இருண்ட மயிரினையும்.

(கு - பு.) இனி, பாணனுடன்வந்த விரலியரின் கேசாதிபாதவருணனை கூப்படுகின்றது. தெய்வமகளினைப் பாதாங்கேசாந்தமாவும், மானிடமகளினாக் கேசாதிபாதாந்தமாவும் வருணித்தல் மரபு. வீழென்னுமுதனிலே வினையெச்சப்பொருளில்வந்தது. “எண்ணெயு நானமு மிவைவழுந்” (நீவக. காமக. 135) என்பது சுண்ணெய் ‘செய்கனிர் திருளியகதர்ப்பு’ என்பதன் பொருளைத் தழுவியது.

14 - 6. [சுதுப்பென, மணியவீற் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன், மயின் மயிற் குளிக்குந் சாயல்:] மயில் பலவுடன் மணி வயின் கலாபம் கதப்பெனைப் பரப்பி மயில் குளிக்கும் சாயல்—மயில்கண் பலவுட்கூடி நிலமணிபோலுங் சுண்ணியையுடைய தோகைகளை மகளிர் மயிணாவிரித்தாற்போல விரித்துப் பார்த்த இவர்கள் காயற்கு ஒவ்வேமென்று பேட்டிற்றுள்ளே சென்ற மறை தற்குக் காரணமாகிய கப்புலனாகிய மென்மைமயினையும்,

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம். அகத்தினையினால், கூ.

(கு - பு.) கண்ணென்றது, மயிலின்பிலியிலுள்ள கண்களை; வயின் - இடம். ஐர்புலன்களிலும் மென்மையுண்மையின், 'கட்புலனாகியமென்மை' என்றார். தீர்த்தாமணியில் "சேத்தொத்தலாந்த" (8) என்னுஞ்செய்யுளில், 'அமிர்தன்னசாயல்' என்பதற்கு இவர் எழுதிய உரையைப்பார்க்க.

16 - 8. சாஅய் உயங்கு காய் காவின் கல்லெழில் அசைஇ வயங்கு இழை உலறிப் அடியின்—ஒடியினைத்து வருந்துகின்ற காயினது காக்கிநுடைய கல்ல அழகைவருத்தி வறுமைபாலே விளங்குகின்றசிலம்புமுதலியன இன்றிப் பொலிவற்ற அடியினையும்,

(கு - பு.) மகளிர்களுடைய அடிக்கு வருந்தியகாயின்காவை உவமை கூறுதல், "வருந்துகாய் காவின் பெருந்தகு சேறடி" (பொருந. ௪௨), "மதந்தபுருமலி காவி னன்ன, துளங்கியன் மெலித்த கல்பொரு சேறடி" (மலைபடு. ௪௨ - ௩), "நாய்காச் சேறடி" (கீவக. முத்தி. ௯௬), "வருந்துகாய் காவி னணி கொள் சேறடி" (சுடர்ம. இராமன்வனம். ௧௩) என்பவற்றாலும் அறியப்படும்.

18 - 9. [அடிதொடர், திர்த்திலகத் தோயு மிரும்பிடித் தடக்கை யின்:] ஈர்த்து நிலம் தோயும் இரு பிடி தட கையின் அடி தொடர்ந்து—இழைக்கப்பட்டு நிலத்தேசெறியும் கரிய பிடியினது பெருமையையுடைய கை போலத் தாரும் அடியோடே தொடர்புபட்டு முறையாற் பருத்தது,

(கு - பு.) இருமை - கருமை. பிடி - பெண்யானை. தட - பெருமை; மரிச்சொல்; "தடயுங் கயவுகளையும் பெருமை" (தொல். உரி. ௨௨.)

20 - 21. [சேர்த்துடன் செறித்த குறங்கிற் குறங்கென, மால்வரை யொழுங்கு வாரை:]

மால் வரை ஒழுங்கு வாரைமையெனச் சேர்ந்து—பெருமையையுடைய மலையிலே ஒதுங்குபடவளர்த்த வாரைமையெனத் திரண்டு,

சேரென்னும் மரிச்சொல் முதனிலையாகச் சேர்த்தென்னும் வினையெச்சம் வந்தது.

குறங்குடன் செறித்த குறங்கின்—ஒருகுறங்குடனே ஒருகுறங்கு கொங்கியிருக்கின்ற குறங்கினையும்,

(கு - பு.) சேரென்பது திரட்சியையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்; "சேரேதிரட்சி" (தொல். உரி. ௧௩.) என்பதனாலும் உணர்க. குறங்கு - துடை.

21 - 2. வாரைப் பூவெனப் பொலித்த ஓதி—வாரையினது பூவென்றும்படி அழகு பெற்ற பனிச்சையினையும்,

(கு - பு.) ஓதி - கூத்தல்; பனிச்சை - வாரைப்பூவடிவாக முடிக்கப்படும் கூத்தல் வடிவம்.

22 - 4. [ஒதி, களிச்சினை வேங்கை காண்மலர் எச்சித், களிச்சரும் பாற்றுஞ் சுணங்கிற் சுணங்குபிதிர்த்த:] களிச்சரும்பு களிச்சினை வேங்கை காண்மலர் எச்சி ஒதி அரற்றும் சுணங்கின் சுணங்கு பிதிர்த்த—களிப்பினையுடைய சுரும்புகள் செறிவினையுடைத்தாகிய கொம்பினையுடைய வேங்கையினது நாட்காலத்து மலரென்று விரும்பிப் பாடி ஆரவாசிக்கும் ஓரிடத்திற் றோன்றிய சுணங்குடனே ஓரிடத்திற்றோன்றிய சுணங்கு பிதிர்பட்டி,

(கு - பு.) சுரும்புகள் - வண்டுகள். களி - கெருக்கம். சினை - மரக்கினை. வேங்கை - ஒருவகைமரம். நாட்காலம் - மலரும்காலம். சுணங்கு - தேமல். பிதிர்தல் - சிதற்தல். தேமலுக்கு வேங்கைப்பூ உகமம்.

25 - 6. யாணர் கோங்கின் அவிர் முகை என்னி பூண் அகத்த ஒறிங்கிய (வெம் முலை)—புதிதாகப் பூத்தலையுடைய கோங்கினது விளங்குகின்ற முகையை இகழ்த்த மெல்லிய பணிகள் இடையிலேறிடக்கின்ற (விரும்பத்தையுடைய முலையினையும்,)

(கு - பு.) யாணர் - புதுமை. கோங்கு - ஒருவகைமரம். முகை - அரும்பு. பணிகள் - ஆபரணங்கள். அகம் - உள். வெம்மை - விரும்பம்.

26 - 8. ((முலையென), வண்டோட் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கி, எரின் செறி நீர்தரு மெயிற்றின்:] வண் கோள் பெண்ணை (முலையென) வளர்த்த நுங்கின் இன்செறி நீர்தரும் எயிற்றின்—பெரிய முலையினையுடைய பனை (முலையென்னும்படி) வளர்த்த நுங்கினது இளைய செறித்த நீர் தன்னரீர்மை யால் தாழும் எயிற்றினையும்,

(கு - பு.) வண்மை - பெருமை. கோள் - காய்க்குலை. பெண்ணை - பனை. எயிறு - பல்.

28 - 30. [எயிறெனக், குல்லையம் புறவிற் குவிமுகை யவிழ்த்த, முல்லை சான்ற கற்பின்:] குல்லை அம் புறவில் குவி முகை எயிறென அவிழ்த்த முல்லை சான்ற கற்பின்—கஞ்சங்குல்லையையுடைய அழகிய காட்டகத்தே குவிந்த அரும்பு எயிறென்னும்படி கெடுத்த முல்லைகுடுதற்கமைத்த கற்பினையும்,

கற்பின் மிகுதிதோன்ற முல்லைகுடுதல் இயல்பு 'கதப்பிற் கதப்பு' என்பது முதல் இத்தினையும் இயைபுத்தொடை நிரித்து கத்ததென்றறிசு; * "இதுவா யொன்றல்" என்னுஞ் சூத்திரத்திட் கூறினும்.

(கு - பு.) கஞ்சங்குல்லை - கஞ்சா; "கஞ்சந் குல்லை கஞ்சா வாரும்" என்பது, பிங்கலநிகண்டு. புறவு - முல்லைநிலம்; காடு. கற்பின் மிகுதிதோன்ற மகளிர் முல்லைமாய்குடுதலை, "முல்லைமத்தொடையருத்தி" (பிரபுலிங்க லிலை) என்பதனானுமுணர்க; "முல்லாய்சின் பேர்க்குணம் பெற்றேற் றிடத் தத்தென் முன்னிற்றையே" என்பது, திருவாவடுதுறைக்கோவை, ௭௬.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், குறுநில

30 - 31. மெல்லியல் மடமான் கோக்கின் வான் துதல் விறலியர்—
மெல்லிய இயல்பினையும், மடப்பத்தினையுடைய மான்போலும் பார்வை
யினையும், ஒளியையுடைத்தாகிய துதலினையுமுடைய விறல்பட ஆடுமகளிர்,

கதப்பினையும் (கச), ஒதியினையும் (உஉ), துதலினையும், கோக்கினையும்
(கக), எயிற்றினையும் (உஅ), (முலையினையும்) (உச), குறங்கினையும் (உ௦), அடி
யினையும் (கஅ), சாயலினையும் (கச), மெல்லிய இயல்பினையும், கற்பினையு
(உ௦) முடைய விறலியரென்க.

(கு - பு.) மடப்பம்-கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. துதல்-
கெற்றி. விறல் - சுத்துவம்; அல்தாவது வேம்புதின்னார்க்குத் தலைநடுங்குவது
போல, அஞ்சத்தக்கது முதலியவற்றைக் கேட்டவிடத்துப்பிறத்த உள்ளநிக
ழ்ச்சியால் தாமேதோன்றும் நடுக்கமுதலாயின.

32 - 3. நடை மெலிந்து அசையுநன் மெல் சேடி கல்லா இளையர்
மெல்ல தைவர—நடையால் இளைத்து ஒய்ந்த கன்மையையுடைய மெல்
லிய சிறிய அடியைத் தம் தொழிலையொழிய வேறுகல்லாத இளையர் மெத்
தென்று வருட,

(கு - பு.) சேடி=சிறுமை அடி. தைவர - தடவ.

34 - 5. பொன் வார்த்தன்ன புரி அடங்கு நரம்பின் இன் குரல் சிறு
யாழ் இடவயின் தழீஇ—பொற்கம்பியினையொத்த முறுக்கடங்கின் நரம்பி
னது இனிய ஒளையையுடைய சிறிய யாழை இடப்பக்கத்தே தழுவி,

(கு - பு.) வார்த்தல் - ஒழுகுதல். யாழ்த்தத்தி நரம்பைமுறுக்கிச்செய்
யப்படுவதாதலின், 'புரியடங்குநரம்பு' என்றார்; "பொன்வார்த்தன்ன புரி
யடங்கு நரம்பின், குறையமை கேள்வி யிடவயிற் தழீஇ" (பெரும்பா
ணற்றுப்படை.கடு.ச) என்பது இவ்வழிகளின் பொருளைவற்புறுத்துகின்றது.

36 - 7. கைவளம் பழுதிய நயம் தெரி பாலை கைவல் பாண்மகன் கடன்
அறித்த இயக்க—கட்டபாடையென்னும் பண் முற்றுப்பெற்ற இனிமை
கொடுகின்ற பாஸ்யாழை வாசித்தலைவல்ல பாணகுடியமகன் வாசிக்கு முறை
மையை அறிந்து வாசிக்க,

(கு - பு.) கட்டபாடை - ஒருவகைப்பண்; அது பகற்பண் பன்னிரண்
டனுள் ஒன்று. பாஸ்யாழ் - ஒருவகையாழ்; இவ்வழிகளும், "கைவளம் பழு
திய பாலை வல்லோன்" (குறிஞ்சிப்பாட்டு, கசச) என்பதம் ஒத்துள்ளன.

38. இயங்கா வையத்த வன்னியோர் கசைஇ—வன்னியோரின்மை
யின் பரிசிலர் செல்லாத உலகத்தே பரிசில் தருவாரை விரும்பி,

இனி இயங்கும்வையம் சகடமாகலின், உலகத்திற்கு இயங்காவைய
மெனவெளிப்படை கூறிற்றுமாம்.

(கு - 4.) வன்னியோர் - கொடைபாளிகள். சகடம் - வண்டி. வைய மென்பதற்குப் பூமியென்றும் வண்டியென்றும் இரண்டுபொருளுண்டு. இதற்குச் செய்திருக்கும்பொருள் மிகப் பாராட்டற்பாவது.

39. தனி கூர் எவ்வமொடு தயர் ஆற்றப்படுப்ப—தன்னை வெறுத்தல் மிக்க வருத்தத்தோடேகூடின வறுமை சின்னைக் கொண்டு போகையினாலே,

(கு-4.) தனி - வெறுப்பு. 'ஆற்றப்படுப்ப' என்பது இடஞாற்பெயரைக் குறிப்பிக்கின்றது.

40. முனிவு இகத்த இருத்த முத வாய் இரவல - வழிவருத்தத் தீர்ந்திருத்த போறியு வாய்த்ததற்கொழியுடையைய இரவல,

(கு - 4.) முனிவு - வெறுப்பு; இங்கேவருத்தத்திற்கு ஆய்ந்த. முத - போறியு; "அளியன் றானே முதவா யிரவலன்" (திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௮௪), "வேறுவெறுயார்த்த முதவா யெக்கல்", "முதுவாய்க் கோடியார்" (பட்டினப்பாலை, ௨௧௪, ௨௫௩.)

தயர் ஆற்றப்படுக்கையினாலே போந்து (௩௯) வீறலியர் தம்முடைய (௩௯) சேறடியை (௩௨) வெம்பரல் (௮) அவிதுருப்பினையவாகிக் (௭) கிழிக்கையினாலே (௮) வரிசிழுவைசைதிப் (௩௨) பின்னும் ஆற்றத்தகைபெற ஐதாடத்த (௭) அந்நடையால் இளைத்து ஓய்த்த அடியை (௩௨) இளையர் தைவரப் (௩௩) பாண்மகன் (௩௭) பாணியை (௩௯) இயக்க (௩௭) வன்னியோர் ஈசைஇச் (௩௮) சேரியாழ் இடவயிற்றழிஇ (௩௯) முனிவிக்ந்திருத்த இரவலவென முடிக்க.

41 - 2. கொழு மீன் குறைய ஒதுங்கி வன் இதழ் கழுதீர் மேய்த்த கயவாய் ஒருமை—கொழுவிய மீன் தணியாடத்த வளவிய இதழையுடைய தாகிய செங்கழுதீர்ப்பூவைத்தின்ற பெரிய வரையையுடைய ஒருமை,

(கு - 4.) 'சேரன்முதலிய சமிழ்காட்டாசர்முஹரும் மிக்கபரிசுல் தாரார்; மிக்கபரிசுலத்தருபவராகிய பேகன் முதலிய எழுவன்ஸ்காரும் இப்பொழுதுஇவர்; ஆதலால், கீதால்லியக்கோடன்பாற்செல்' என வற்புறுத்தக் கூறும்பாணன், முதலில், சேரன் இராசதானியாகிய வந்தியினிலைமையைக் கூறுகின்றான். கொழுமீன் - ஒருவகைமீன்மாம்; 'கழனி யுழவர் குட்டொடு தொகுக்குல், கொழுமீன்' (புறநானூறு, ௧௩). குறைய - தண்டமாக, கய, பெருமையையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்.

43 - 4. பைங்கறி சிவந்த பலவின் கீழல் மஞ்சள் மெல்லிலை மயிர்ப்புறம் தைவர—பசிய மிளகுகொடியுடர்ந்த பலாவின்மீழிலே மஞ்சளினது மெல்லியஇலை தனது மயினையுடைய முதகைத்தடவ,

4௫. வினையா இளங்கள் காற மெல்குபு பெயரா—முற்றாத இனையதென் காற மென்று அசையிட்டு,

(கு - 4.) கள், கழுதீர்ப்பூவினுள்ளது. அசையிடுதல் - முதலில் உண்டதனைச் சிறிது சிழிதாக்கிட்டும வாயில்வருவித்தக் கடித்து உண்டல்.

46. குளவி பன்னி பாயல் கொள்ளும்—காட்மெல்லிகையைய படுக்கையிலே தயில்கொள்ளும்,

(கு - 4.) காட்மெல்லிகையென்றது, உதிர்த்துவிடக்கும் காட்மெல்லிசைப்பூக்களை; அக்கொழுகையுமாம்.

47. குடபுலம் காவலர் மருமான்—மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலத்தைக் காத்தற்றொழியுடைய சேரர் குழியுள்ளோன்,

எருமை, கீழலிலே தைவரப் பெயராக்கொள்ளும் குடபுலமென முடிக்க.

(கு - 4.) குடக்கு+புலம்=குடபுலம்; குடக்கு - மேற்கு.

47 - 9. ஒன்னர் வடபுல இமயத்த வாக்ரு வில் பொறித்த எழு உறழ் திணி தோள் இயல் தோர் குட்டுவன்—பகைவருடைய வடக்கின்கண் உள்ள தாகிய நிலத்திடத்தே கிற்கும் இமவானின்கண்ணே வளையும்வில்லையைத் தண்ணயத்தையாறபடும் திணிந்ததோளினையும் நடக்கின்ற தோளையுமுடைய குட்டகாட்டையுடைய சேரன்,

(கு - 4.) ஒன்னல் - பொருந்தல். இமயம் - இமயமலை. விற்பொறித்த- வில்லை எழுதவிய்த்த; விற்கொடி சேரர்களுக்கு உரியது. சேரனொருவன், தன்னாட்டிற்கும் இமயமலைக்கும் இடையேயுள்ள காட்டரசர்களாகிய பகை வகாவென்றுசென்று அம்மலையில் வில்லைப்பொறித்தானென்பதும், அதனால் இமயவரம்பென்ற பெயர்பெற்றானென்பதும் பழையவாறாம்; இதனை “அமைவர லருவி யிமயம் விற்பொறித், திமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கத், தன்கோளிறீஇ” (பதிற்றுப்பத்து, உம்பத்து, பதிகம்), “இமயஞ் குட்டிய வேம விற்பொறி, மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன்” (புறநா. ௩௬), “விடர்ச்சிலை பொறித்த விறலோன்” (சிலப் கடுகற், ௧௩௬) என்பவற் றானுணர்க. எழு - கலையாமரம்; இது கோட்டைவாயிலற் கதவின் உட்புறத் தே குறுக்காகப் போடப்படுவது; புறநானூறு, ௧௪௨ பாட்டின் குறிப்புரை யைப்பார்க்க. இது யானையைத் தடுக்குமாமென்றும் கூறப்படும். இது யீர்த்தோளுக்கு உவமமாகக் கூறப்படுதலை, “எழுவுறழ்திணிதோள்” (புறநா. ௩௬) என்பதனுமுணர்க. குட்டகாட்டென்பது மலையாட்டின் உள்ளாகுகளில் ஒன்று; அதனை உடையகளுதலின், சேரன் குட்டுகென்று கூறப்படு வான்; அது, கொடுத்தமிழ்காடு பன்னிரண்டனாள் ஒன்று; “தென்பாண்டி குட்டல் குடங்கற்கா” என்னும் பழையவெண்பாவானுணர்க.

50. வரு புனல் வாயில் வஞ்சியும் வறிது—பெருகுகின்ற கீளையும், கோபுரவாயிலையுமுடைய வஞ்சியென்னுமும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்.

மருமான் (௪௭) குட்டுவன் (௪௬) அகனுடைய வஞ்சியும் வறிதென முடிக்க.

அதா அன்ற—அவ்வான்றி,

(கு - 4.) வஞ்சிக்குக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிருக்குணவாயிலென்பதோ ருரிருத்ததென்று தெரிதலின், இங்கேயுள்ள 'வாயில்வஞ்சி' என்பதற்குக் குணவாயிலென்னும் ஊரையுடையதான வஞ்சிக்கோமென்ற பொருள்கூறிலும் பொருத்தம்; "குணவாயிற் கோட்டத் தாசு தறத்திருத்த" (சிலப்பதிகாரம்) என்பதன் உரையைப்பார்க்க. வஞ்சிக்கு மேற்கே ஸூவாயிலென்று ஒரு ரிருத்ததென்று, புறநானூறு, எச.ம் பாட்டின் பின்னான பழைய வாக்மியத்தால் தெரியவருகின்றது. ஒரு கொடியின்பெயராயிவ வஞ்சியென்பது அதனை மருதியாச உடைய ஊருக்குப் பேராயிற்று; "பொற்கொடிப் பெயர்ப்பேரேம் பொன்னகர்", "பூங்கொடிப் பெயர்ப்படுகி, நிருத்திய கண்ணகர்" (மணிமேகலை, ௨௬ - ம் காதை, ௧௨; ௨௮ - ம் காதை; ௪௦௧-௨) என்பவற்றாலறிக. வறிதென்பது சிறிதென்னும் பொருளுதாதலை, "வறிதுவடக் கிதைஞ் சிய சீர்சால் கெள்ளி" (பதிற். ௨௪), "வறிது சிறிதாரும்" (தொல். ௨.சி. ௩௮) என்பவற்றாலுணர்க. 'வஞ்சியும் வறிதே' என்பது, இடத்தாகிழ் பொருளினின்றொழிவ் இடத்தின்மேல் ஏறிவின்றது. 'அதா அன்று' என்பதை, 'அதாஅன்றென அகரமிட்டெழுதுக; இதனை, "அன்றுவரு கால வாவா குதலு; மைவரு கால மெய்வரைத்து கெடுதலுஞ், செய்யுள் மருங்கி னுரித்தென மொழிப்" என்பதனான்...முடிக்க' (தொல். ௨.யிர்மயங். இக, ௪. ௨௯) என்பதனாலும், 'அதா அன்று' என்பதை முடித்துக்கொள்க.

51 - 2. நறவு வாய் உறைக்கும் நாகு முதிர் நுணவத்து அறை வாய் குறு துணி—தேனைப் பூக்கள் தம்மிடத்தினின்ற துனிக்கும் இளமை முதிர்ந்த நுணுமரத்தினது வெட்டின வரையையுடைய குறியகுறட்டை,

(கு - 4.) அறை - அறத்தல்; "அறைக்கரும்பு" (பொருநராற்றுப்படை. ௧௧௩). குறட்டை - கட்டையை.

52 - 3. [ஆயிலுளி பொருத, கைபுனை செப்பங் கடைத்த மார்பின்:] ஆயில் உளி கடைத்த கைபுனை செப்பம் பொருத மார்பின் மந்தி (இரு)—கூர்மையையுடைய உளிகள் உள்ளேசென்றகடைத்த சாநிலிங்கம் தோய்த்த சேப்புச்சேர்த்த மார்பின்மந்தி,

(கு - 4.) செப்பம் - சிவப்புநிறம். நுணுக்கட்டையிலிருந்து சிவப்பு வர்ணம் உண்டாதலின், இங்ஙனம்கூறினார்.

54. செப் பூ கண்ணி செவி முதல் நிருத்தி—கிடேச்சையாற்செய்த பூவினையுடைய மாணையைச் செவியடியிலே நெற்றிமாலையாகக் கட்டி,

(கு - 4.) கிடேச்சை - கெட்டி.

55. கோன் பகடு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த மந்தி (இரு)—வலியினையுடைத்தாகிய எருத்தினையுடைய உப்புவாணிகருடைய சகடவொழுங் கோடே கடவந்த மந்தி,

(கு - ௫.) கோன்மை - வன்மை. இவ்வடியின்பொருளை, “பெருங் கயிற் றொழுநை மருங்கிற் காப்பச், சிப்பத வுணவின் கொள்ளைசாற்றிப், பல் லெருத் துமணர் பதிபோகு கெடுசெறி” (பெரும்பாணாற்றுப்படை, 63 - 5) என்பவற்றொழுமுணர்க. சகடொழுங்கு - வண்டியொழுங்கு.

56. மகாஅர் அன்ன மந்தி—அவர்கள் வளர்த்தலின் அவர்கள் பிள்ளை களையொத்த மந்தி,

56 - 8. மடவோர் நகாஅர் அன்ன களி கீர் முத்தம் வாள் வாய் எருக் தின் வயிற்றகத்து அடக்கி— அவ்விடத்து மடப்பந்தையுடைய மகளிருடைய வயிற்றையொத்த செறிந்த கீர்மையையுடைய முத்தை வாள்வாய்போலும் வாயையுடைய களிஞ்சிலின் வயிற்றிடத்தே இட்டுப் பொதிந்து,

(கு - ௫.) எயிற - பல். முத்துக்களைக் களிஞ்சிறு குள்ளேவைத்து.

59 - 60. [தோள்புற மறைக்கு கல்கூர் நுகர்ப்பி, னுளரிய லம்பா லுமட் டிய ரீன்ற:]

நுகர்ப்பின் கல்கூர் புறம் தோள் மறைக்கும் உமட்டியர்—நுகர்ப்பினது கல்கூர்ந்த புறத்தைத் தோள் மறைக்கும் உமட்டியர்,

என்றது:—இடை தனது நுண்மையால் கெடுமுயங்குங்காலத்து ஊற் றின்பம் பெருது மிடிப்பட்ட புறத்தினோத் தோள் இறகமுயங்கி அவ்வின் பத்தைக்கொடுத்தற்குக் காரணமான உமட்டியரென்றவாறு.

ஊற்றின்பம் பெற்றறியாதென்னும் புறங்கூற்றை யென்றமாம்.

உளர் இயல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற — அசைகின்ற இயல்பினா யுடைய ஐந்துபகுதியாகிய மயிரினையுடைய உப்புவாணிகத்தியர் பெற்ற,

(கு - ௫.) நுகப்பு - இடை. கல்கூர்ந்த - வறுமையுற்ற. ஊற்றின்பம் - ஸ்பர்சுஇன்பம். கூர்தலின் ஐந்து பகுதிகளாவன: குழல், அளகம், கொண் டை, பளிச்சை, தஞ்சையென்பன.

61. கிளர் பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி ஆடும்—விளங்குகின்ற பூணை யுடைய பிள்ளைகளுடனே தானும் கிலுகிலுப்பைகொண்டு விளையாடும்,

(கு - ௫.) கிலுகிலுப்பை - ஒருவகை விளையாட்டுக்கருவி.

62. தத்து கீர் வரைப்பின் கொற்கை கோமான்—முரிகின்ற கீரைத் தனக்கு எவ்வயாகவுடைய கொற்கையென்னும் ஊர்க்கு அரசன்,

மந்தி முத்தையடக்கி உமட்டியரீன்ற புதல்வரோடே ஆடும் கொற்கை யென முடிக்க.

(கு - ௫.) கொற்கை - பாண்டியர்களுடைய இராசதானிகளுள் ஒன்று. இது பாண்டியாட்டிற் கடற்கரைக்கண் உள்ளது. இதனைச்சார்ந்த கடற் றறையிலே முத்துக்கள் அகப்படுமென்பர்; “கொற்கையம் பெருந்துறை

முத்தொடு" (சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காரை, ௮௦), "தென்கடன் முத்தம்" (பட்டினப்பாலை, ௧௮௧; சிலப்பதிகாரம், வேளிற். ௧௯), "தென்பவ்வத்து முத்தப்பூண்டு" (புறநானூறு, ௩௮௦) "கொற்கைத் துறை யிற் துறைவாணர் குளிக்குஞ் சலாபக் ருவான் முத்தம்" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்) என்பவற்றாலு முணர்க. புறத்தேசென்று உப்புலானிகம் செய்த திரும்பும் உமணர்களுடைய வண்டியொழுங்குகளுடன் வந்த மந்தி அவர்களுடைய பிள்ளைகளுடன் முத்துக்கள் உள்ளே பெய்யப்பெற்ற கிளிஞ் சிலைக் கிழகிலுப்பை யாகக்கொண்டு விளையாடுதற்கு இடமாகவுள்ளது கொற் கையென்றபடி.

63. தென்புலம் காவலர் மருமான்—தெற்கிண்கண்ணதாயிலத்தைக் காத்தற்றொழியுடையார் குடியிலுள்ளோன்,

63 - 5. [ஒன்னர், மண்மாறு கொண்ட மாலை வெண்குடைக், கண்ணார் கண்ணிக் கடுந் தேர்ச் செழியன்:]

ஒன்னர் மண் மாறு கொண்ட செழியன்—பகைவரிலத்தை மாறுபாட் டாலே கைக்கொண்ட பாண்டியன்,

மாலை வெண்குடை கண்ணார் கண்ணி கடுதேர்ச்செழியன் — முத்தமாலை யையுடைய கொற்றக்குடையினையும் கண்ணிற்கு அழகுசிறைந்த கண்ணி யினையும் கடிய தேசினையுமுடைய செழியன்,

(கு - 4). முடியரசர்களுடைய குடையை வெண்கொற்றக்குடையென் றும் கொற்றக்குடையென்றும் கூறுதல் மரபு. கண்ணி - தலையிலணிந்துகொ ள்ளுமாலை.

66 - 7. [தமிழ்சிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின், மகிழ்நனை மறுகின் மது னாயும் வறிதே:] நனை மகிழ் தாங்கரு மரபின் தமிழ் சிலைபெற்ற மறுகின் மதுனாயும் வறிது—தன்னிடத்துத் தொன்றிய மனமகிழ்ச்சி பொறுத்தற் கரிய முறைமையினையுடைய தமிழ் வீற்றிருந்த தெருவினையுடைய மதுனா யும் வறிது;

நனைமகிழ்—வினைத்தொகை.

கோமான் (௧2) மருமான் (௬௩) செழியன் (௬௩) அவனுடைய மது னாயும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்.

அதாஅன்று—அவ்வான்றி,

(கு - 4). நனைத்தல் - உண்டாதல்; அரும்புகளை நனையென்பது இது காரணம் பற்றியே. சங்கப்புலவர்கள் வீற்றிருந்த தமிழாராய்தற்கு இடமா யிருத்ததுபற்றி, 'தமிழ்சிலைபெற்ற...மதுரை' என்றார்; "தமிழ்க்கொட்டல்" (புறநானூறு, 58), 'தென்றமிழ்மதுரை' (மணிமேகலை, 25-வது, 139). வறிது என்பதற்கு முன் 50 - ம் அடிக்குறிப்பில் எழுதியவாறே பொருள்கொள்க.

68. [ஈறகீர்ப் பொய்கை யடைகளை நிவர்த்த:] பொய்கை ஈற கீர் அடைகளை நிவர்த்த—பொய்கையிடத்து ஈறிய நீசடைகளையிலே நின்று வளர்ந்த,

(கு - 4). இனி, சோழனுடைய இராசதானியாகிய உறையூர் கூறப்படுகின்றது. பொய்கை - ஒருவகை கீர்கிலை; மானிடரால் ஆக்கப்படாத கீர்கிலை யென்றிங் கூறுவர்; சீவகசிந்தாமணி, காமகனிலம்பகம், ௩௦௮ - ம் செய்யுளுரையைப் பார்க்க.

69. தறு கீர் கடம்பின் துணை ஆர் கோதை—செருங்குமின்ற தன் மையையுடைய கடம்பினுடைய இணைதல் கிறைந்த மாலை,

* கோதைபோலப் பூத்தலிற் கோதையென்றார்.

(கு - 4). கடம்பு - கடப்பமரம்; என்றது கீர்க்கடம்பினே. அதன்பூ மாலைபோலவே தோன்றுமாதலின், அதனைக் கோதை யென்றார்.

70 - 71. [ஓவத் தன்ன வண்ணுறை மருங்கிற், கோவத்தன்ன கொங்கு சேர்புறைத்தலின்:] கோவத்து அன்ன கொங்கு உறைத்தலின் சேர்பு ஓவத்து அன்ன உண் துறை மருங்கின்—தன்னிடத்து இத்திரகோபத்தையொத்த தாளை உதிர்த்தலின் அத்தாது சேர்ந்து சித்திரத்தையொத்த உண்ணும் துறையிடத்தே நின்ற,

(கு - 4). கோவம் - இத்திரகோபம்; இது பட்டுப்பூச்சியென்று இக் காலத்து வழங்கப்படுகின்றது. தாது, மேற்கூறிய கடப்பம்பூவின் மகரத் தங்கள். உண்ணுத்துறை - பலரும்வந்து நிரூணுத்துறை.

72 - 3. (வரு முலை அன்ன) வண் முகை உடைத்த நிருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்கும் தாமரை—(எழுமின்ற பெரியமுலையையொத்த) பெரிய முகை கெழிழ்ந்து அழகினையுடைய முகம்போல மலர்ந்த தெய்கத்தன்மையையுடைய தாமரையிடத்து,

† “பொருளே யுவமஞ் செய்தனர்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பொருளை உவமஞ் செய்தார்.

(கு - 4). முகை - அரும்பு. பொருளே உவமஞ் செய்தன ரென்பதற்குப் பொருள்: உவமேயத்தை உணர்மானமாகச் செய்தனரென்பது; பொருள் - உவமேயம்.

74 - 6. ஆக இவ் அங்கை அரக்குத் தோய்த்தன்ன சேயிதழ் பொதிந்த செம் பொன் கொட்டை ஏம இன் துணை தழீஇ—குற்றமில்லாத அங்கை

* “கடம்பு குடிய கன்னி மாலைபோல்” என்றார் சித்தாமணியிலும்; குணமாணியாகிலம்பகம், ௧௪0.

† தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல், ௧.

வைச் சாதிவிக்கத்தோய்தாலொத்த சிவந்த இதழ்க்குத்த செம்பொன்றாற்
செய்தாலொத்த பீடத்திலே தன்னுயிர்க்குக் காவலாகிய இனிப பெண்டைத்
தழுவித் தயில்கொண்டு,

(கு - 4.) அங்கை = அகங்கை. உன்னங்கை. கொட்டைபென்றதும் பீட
மென்றதும் தாமரைப்பூவின் உட்கொட்டையை; இது பொருட்டெனவும்
வழங்கும்; இது பொன்னிறமாக இருப்பது பற்றி, செம்பொற்கொட்டை
பென்றார்; “பதம பீடத்தன்னகரும்” என்றது இங்கே அறிபத்தக்கது;
(கம்பராமாயணம், கைபடை, ஏ) பெடை - இங்கே பெண்வண்டு.

76 - 8. இறகு உளர்த்து காமர் தம்பி காமரம் செப்பும் தண்பனை
தழீஇய தனரா இருக்கை—அத்தயிலெழுத்த விருப்பமருவினதம்பி சீகாமா
மென்னும் பண்ணைப்பாரும் மருதலிலுஞ்ஞத்த அசையாத குடியிருப்பினை
யுடைய,

(கு - 4.) இறகுளர்த்தல், இங்கே தயிலெழுத்தைப் புலப்படுத்தியது.
தம்பி - ஒருவகை வண்டு. பனை - வயல்

79. குணபுலம் காவலர் மருமான்—கிழக்கின்கண்ணதாயே நிலத்தைக்
காத்தற்றொழியுடையோர் குடியிலுள்ளோன்,

(கு - 4.) குணக்கு - கிழக்கு.

79 - 81. [ஒன்னார் ஒங்கெயிற் கதவ முருமுகவல் சொரியுந், தூங்
கெயி லெறித்த தொழிலிளக்கு தடக்கை:] கதவம் ஒங்கு எயில் உரும
கவல் சொரியுந் ஒன்னார் தூங்கு எயில் எறித்த தொழிலிளங்கு தடக்கை—
கதவத்தையுடைய உயர்ந்த மதிற்றலையிலே உருமேறு தன்கழுத்தைத் தின
வால் தேய்க்கும் பகைவர் தூங்கெயிலை அழித்த தொழிலிளங்கும பெருமை
யையுடைய கையினையும்,

(கு - 4.) கதவம் - கோபுரவாயிற்கதவு. உருமேறு - இடி. தூங்கு
எயில் - அசையும்மதில். சோழபரம்பரையிற் பிறந்த ஓராசன், உலகவியோ
நிகளாகிய ஒருவகையார் பெற்றிருந்த அசைத்துறியும் மதிலொன்றை அழி
த்தமை பற்றி அவனுக்குத் தூங்கெயிலெறித்த தொழித்தோட் செம்பிய
னென்று பெயராயிற்றென்பது பழைய வரலாறு. இதனை, புறநானூறு,
௩௯ - ம் செய்யுளின் குறிப்புரையாலு முணர்க. தொழி - வீரவனை,

82. காடா கல் இசை நற்றேர் செம்பியன்—ஐயுற்ற ஆராயப்படாத
உலகறித்த கல்வழுகுறினையும் கல்லதேகிளையுமுடைய சோழனது,

(கு - 4.) சிபிகம்சத்திற் பிறத்தவனைப்பொருள்படும் சைப்பியனை
ன்பது, செம்பியனென்று ஆயிற்றென்பர்.

83. ஓடா பூட்டை உறந்தையும் வறிது—தன்னிடத்திருத்தோர் ஓடா மைக்குக் காரணமாகிய மேற்கோளினையுடைய உறந்தையென்றும் ஊரும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்;

அது, “முறஞ்செவி வாரண முன்சம முருக்கிய, புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர் புரித்தேன” என்பதனானாக.

அதா அன்ற—அவ்வூரன்றி,

(கு - பு.) “பூட்டை யென்பது மேற்கோ ளாகும்” என்பது தீவாகரம். ‘முறஞ் செவி’ என்னும் மேற்கோளுக்குப்பொருள்: முறம் செவி வாரணம் - முறம்போலும் காதையுடைய யானையை, முன் சமம் முருக்கிய - முன்பு போசிறிற் கெடுத்த, புறம் சிறை வாரணம் - புறத்தே சிறையுடைய கோழி யென்றும் பெயரைப் பெற்றதாகிய உறையூரில், புரித்து புக்கனர் - விரும்பிப் புருந்தார்; என, அசை. ‘புறஞ்சிறை’ என்பது வாரணத்திற்கு அடை; “குடர் தொடர் குருதிக்கோட்டிக் குஞ்சாகரம்”, (சீவக. மண்மக. அக) என்பது போலக்கொள்க. தான் ஏறி வந்த யானையை ஒரு கோழி பொருது வென்ற மைகண்டு, அந்நிலவன்மையையறிந்து, அதில் நகரம் சமைப்பித்த சோழ னொருவன், அந்நகரத்திற்குக் கோழியென்று பெயர்வைத்தானென்பது பண்டைவாரலாறு.

84. 5. வானம் வாய்த்த வளமலை கவாஅன் கான மஞ்ஞைக்கு கலிங்கம் கல்விய—மழை பருவம்பொய்யாமற் பெய்கையினாலே உண்டான செல்வத்தையுடைய மலைப்பக்கத்திற் காட்டிடத்தேதிரியுமயில் உலியதற்குக் குளிர்ந்த உலிற்றென்று அருன்மிகுதியாற் போர்வையைக்கொடுத்த,

(கு - பு.) இனி, பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதிகன், கள்ளி, ஓரியென் னும் கையெழுமவள்ளுகளும் இப்பொழுது இ... மன்பார், முதலிற் பேகனைக்கூறலின்கார; கவான், மலைப்பக்கமென்பதை, “விறல்வரைக்கவாஅன்,” “மாயோ னன்ன மால்வரைக் கவாஅன்”, “கவானாய் சோலையின் வாய்த் தனியேவரைக் கண்டனனே” என்பவற்றாலுமுணர்க.

86. அரு திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்—பெறுதற்கரிய வலி யையுடைத்தாகிய வடிவியையுடைய ஆவியர்குடியிற்பிறந்த பெரியமகன்,

(கு - பு.) பேகன், ஆவியர் குடியிற்பிறந்தவ னென்பது, “அதமனெம் பரிசிலாவியர் கோவே” (புறநானூறு, ௧௪௭) என்பதனாலும் வெளியா கின்றது.

87. † பெரு கல் கடான் பேகனும் — பெரிய மலைநாட்டையுடைய பேகனென்றும் வன்னலும்,

* சிலப்பதிகாரம், நான்காவது,

† சிலபிரதிகளில், பெருங்கடனாடெனன மூலத்தம் பெரிய கடனாட னென உணர்விலும் வேறுபாடுண்டு.

கல்விய பெருமகனாகிய பேசனுமெனமுடிக்க.

(கு - ௫.) பேசன், குளிர் மிதுவியாத் கூவியதென்று மயிலுக்குப் பேர் வைக்கொடுத்தமையும், அவன் மலைகாட்டை ஆண்டவனென்பதும் பின்னுள்ள வற்றாலும் விளங்கும்: “உடாஅ போரா வாகுத லறித்தும், படாஅ மஞ்ஞைத் தேத் வெங்கோ, கடாஅ யானைக் கலிமான் பேசன்”, “மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப், படாஅ மீத்த கடாஅ கலிசைச், கடாஅ யானைக் கலிமான் பேசு”, “எந்தண் சிவம்பி னிருநேரு களிமுழை, யருத்திறற் டெவுள் காக்கு முயர்சிமையப், பெருக்க னுடன் பேசன்” (புறநானூறு, ௧௪௧, ௧௪௨, ௧௪௩); “முல்லைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையு, மெல்லகீர் ஞாலத் திசை விளங்கத் - தொல்லை, இரவாம லீத்த விதைவர்போ னியுய், கர வாம லீகை கடன்” என்பது புறப்போருள்வெண்பாமாலை, பாடாண்பட லம், ௨. இங்ஙனங் கொடுத்தல் கொடைமடமெனப்படும். இவனுடைய ஊர் ஸல்லூரென்பது. இவன்பெயர் வையாவிக்கோப்பெரும்பேசனெனவும் வழங் கும். தனக்கு உரியவளாகிய கண்ணியென்பவனைத் துறத்ததனால் அவனை அங் கெரித்துக்கொள்ளும் வண்ணம் கபிலி முதலிய புலவர்களால் இரீற்றுபாடப் பெற்றான். இது, ‘கண்ணிகாரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும்பேசனைப் பரணர்பாடிய கைக்கிளைவகைப் பாடாண் பாட்டு’ (தொல். புறத்திணை. ௩௨. ௧௩. நச்சினூர்க்கிணியம்) என்பதனாலும் விளங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர் கள்: பரணர், கபிலர், வண்பரணர், அரிசில்கிழார், பெருஞ்ஞாந்தாரிழாரென் பார். இன்றுமுள்ள இவனுடைய வாலாற்றைப் புறநானூற்றிலுள்ள, ‘வையா வகைக்கொடுமபருமடகை’ என்னும் பெயராலுணர்க.

87 - 88. சுருதி, உணர் று வீ உறைக்கும் காகம் செவியுதி—சுரும் புண்ணும்படிநெய்யூத் தேனைத்துளிக்கும் சுரபுண்ணையுடைத்தாடிய செடிய வயியினின்ற,

(கு - ௫.) இனி, பாரியென்னுமி வள்ளலைக் கூறுவார். சுரும்பு-வண்டு.

89. சிறு வீ முல்லைக்கு பெரு தேர் கல்விய — சிறிய பூக்கையுடைய முல்லைக்கொடி தடுத்தற்கு அது வேண்டிற்றுகேக்குறிப் பெரிய தேரைக் கொடுத்த,

(கு - ௫.) சிறுவீமுல்லை, பெருத்தேர் என்பன முரண்தொடை.

90 - 91. பிறங்கு வெள் அருவி வீழும் சாரல் பறம்பிற் கோமான் பாரியும்—மிருகின்ற வெள்ளிய அருவிருதிக்கும் பக்கத்திணையுடைய பறம் பென்னும் மலைக்காசனாகிய பாரியென்னும் வள்ளலும்,

(கு - ௫.) பாரி, முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்ததையும், அவன் பறம் பென்னுமலைக்குத்தலைவனென்பதையும், “இவரே, பூத்தலை யருஅப் புனை கொடி முல்லை, காத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினங், கறங்குமணி செடுத்தேர் கொள்ளெனக் கொடுத்த, பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளிர்”, “இவரே,

யூருடனிரவலர்க் கருளித் தேருடன், மூலிகைத் தேத் செல்லா கல்லிசைப், பறம்பிற் கோமான் பாரி மகளிர்" (புறநானூறு, ௨௦௦, ௨௦௧) என்பவற்றாலும், "மூலிகைக்குத் தேரும்" என்னும் வெண்பாவாலும் உணர்க; ஸ்ரீகந்தாழ்வர்தீர்த்தாயாரூருளிச்செய்த, "கொடுக்கிலா தானைப் பாரியேயென்று கூறிலுங் கொடுப்பாரினை" என்னும் திருப்புகலூர்த்தேவாரத்தால் இவனுடைய வன்னன்மை கண்டுபுலப்படும். இவன், மூன்று தூண்களையுடைய பறம்புகாட்டை ஆண்டவன்; அந்த மூன்று தூண்களையும் தன்னுடைய மந்தைப் பொருள்களையும் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்தோன்; மிகப்பார்க்காமமுடையவன்; இவனை வெல்லக்கருதிய தமிழ்நாட்டுவேந்தர்மூவரும் போர்செய்து வெல்லவொண்ணாமையின் வஞ்சித்த இவனைக்கொன்றனர்; இவனுடைய பிறவரலாறுகளைப் புறநானூறு அச்சுப்புத்தகத்துள்ள பாரியென்னும் பெயராலுணர்க.

91 - 3. கறங்கும் மணி வால் உனை புரவியொடு வையகம் ஈர நன் மொழி மருள இரவலர்க்கு ஈந்த காரி (கூடு)—தூலிக்கும் மணியினையும் வெள்ளிய தலைமாட்டத்தினையுமுடைய குதியையோடே தனது காட்டினையும், அருளினையுடைய நன்றாகிய மொழியினையும் ஏனையோர்கேட்டுவியர்க்கும்படி இரவலர்க்குக் கொடுத்த காரி,

ஈரன் மொழிமருளவென்ற மாறுக.

91 - 5. அழல் திகழ்த்து இமைக்கும் அஞ்சவரு கொடுவேல் கழல் தொடி தட கை காரியும் — தன்னிடத்தறையுங் கொற்றவையுடைய கோபத்தின் மிகுதியினாலே தான் விளங்கும் அச்சத்தோன்றும் கெடியவேலினையும் உழலுந்தொடியினையணிந்த பெருமையையுடைய கையினையுமுடைய காரியென்றும்வள்ளும்,

(கு - 4) அழல்-கோபம். கொற்றவை-வீரமகள்; வீரலக்டியென்றும் கூறப்படுகன்; வீரத்தின் அதிதேவதையீரதலின், வீரர்களுடைய தோள்களிலும் ஆயுதங்களிலும் இவன் இருப்பதாகச் சொல்லுவதுண்டு. தொடி - வீரவளை. இவன், வீரத்திற்சிறந்தவன்; பகைவர் பலரைவென்றுமிக்கபுகழ்பெற்றவன்; மலையமான் திருமுடிக்காரியென்றும் மலையனென்றும் கூறப்படுவன்; இவன்குதிரைக்குக் காரியென்பதபெயர்; ஓரியென்னும் வள்ளலென்றவன். இவற்றை, பின்வரும், "காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைத்த, ஓரிக் குதிரை யோரியும்" என்பதனாலும், "காரி யூர்த்த பேரமர்க் கடத்த, மாரியீகை மறப்போர் மலையன்" என்பதனாலுமுணர்க. இவனிருந்த இடம் திருக்கோவலூர்; இவனுடையமலை முன்னூர்மலையென்று நூல்களில் வழங்கும். இவனுடைய குடித்தலைவனுக்கு மலையமனென்பது பெயராதலின், இவனுண்டகாடு மலையமனானுடென்று முதலிற் கூறப்பெற்றுப் பிற்காலத்த அது மலாடென்று மருவி வழங்குவதாயிற்று. அக்காடு கொடுத்தமிழ்காடு பன்னிசண்டனுள் ஒன்று. இன்னுமுள்ள இவனுடைய வரலாறுகளை, புறநானூற்று

அச்சப்புத்தகத்தில், 'மலையமான் நிருமுகச்சாஸி' என்பதன்பின்னுள்ள வாக்
வியங்காதுணர்.

95 - 7. [திருநிகழ், சீவ சாக கல்விய கலிங்க, மாலவர் செல்வத் கமர்ச்
தனன் கொடுத்த:] சாகம் கல்விய கிழல் நிகழ் சீவம் கலிங்கம் ஆல் அமர்
செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த ஆப் (கக)—பாம்பு ஈன்றகொடுத்த ஓளி
விளங்கும் சீலகிற்றையுடைய உடைபிணை ஆலிந்தேழிருத்த இறைவனுக்கு
கொஞ்சொருந்திக் கொடுத்தஆப்,

(கு - 4.) ஆலிந்தேழிருத்த இறைவன் - சிவபெருமான்; "ஆலமர் செல்
வன் புதல்வன் வரும்" (சீலப்பதிக்காரம், குன்றக்குறையை) என்பதனாறு
முணர்சு இவ்வன்னல் சிவபெருமானுக்கு ஆடைகொடுத்த சகித்திரம்,
வேறே எங்கும் காணப்பட்டிலது.

98 - 9. சாவத் தாங்கிய சாந்து புலர் திணி தோன் ஆர்வம் கன்மொழி
ஆயும்—வில்லையெடுத்த சந்தனம் பூசிப்புலரும் தின்னிய தோளினையும் கேட்
டோர்க்கு விருப்பத்தைச்செய்யும் கன்னுதிய சொல்லினையுமுடைய ஆயென்
னம் வன்னலும்,

(கு - 4.) சாவத்தாங்கியதோளென்க, 'ஆர்வகன்மொழி' என்பதையும்
இதன்பொருளையும், "கேட்டார்ப் பிணிக்குத் தகையவாய்க் கோளாரும், வே
ட்ட மொழிவதாஞ் சொல்" என்னுச் சீருகீதூனாலும் அதன்பொருளாலும்
விளங்குகணர்க. ஆயென்னம்வன்னல், உழுவித்தனப்பார்வையினன்; அரச
ரார் கொடுக்கப்படும வேளென்னும் உரிமையையடைத்தோன்; கிறத்தவீரன்;
பொதியின்மலத்தலைவன்; அம்மலையின் அருகேயுள்ள ஆய்துடியென்பது
இவனுடையணர்; ஆப் அண்டிரனென்றும் அண்டிரனென்றும் இவன் பெயர்
கழங்கும். பாணர்க்கும் மற்ற இரவலர்க்கும் யாண்களையும் மற்றப்பொருள்
களையும் யிருதியாகக்கொடுத்தவன்; கரபுண்ணிப்பூமலையையுடையவன்;
கொங்குராட்டு அரசரோடு பேர்செய்து அவர்களைவென்றோன். சங்கப்புல
வர்களில் இவனைப்பாடியவர்கள்: உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார், தறை
யூர் ஓடைமீழார், குட்டுவன்கோனார்; இவர்களுள் இவன் இறத்தபின்பும் இருக்
தோர்: துறையூர் ஓடைமீழாரொழிந்த மற்றையோர்.

99 - 101. மால் வரை கமழ் பூ சாரல் கலினிய செல்லி அமிழ்து
வினை தீக்கனி * ஓளவைக்கு ஈந்த அதிகன் (கரு.)—பெருமையைமுடைய

* ஓளவை அதிகமானிடத்து செல்லிக்கனி பெற்றமையைப் பின்வரும்
செய்யுளாதுமுணர்சு: புறநானூறு, ௧௧. "யலம்படு வாய்வா னேந்தி பொன்
னார், கனப்படக் கட்டத் கழறொடித் தடக்கை, யார்கலி நறவி னதிகக் கோ
மான், போரடு நிருவிற் பொலந்தா ரஞ்சி, பாம்புணா பிறைததற் பொலிந்த
சென்னி, சீவ மணிமிடற் றெருவன் போல, மன்னுக் பெரும கீயே தொன்
னிநைப், பெருமலை விடாகத் தருமிசைக் கொண்ட, சிறியில செல்லித் தீக்
களி குறியா, தாத னின்னகத் தடக்கிச், சாத னீங்க வெமக்கீத் தனையே."

தினை, பாடாண்டினை; துறை, வாழ்த்தியல். அதிகமானேமோகந்தி
யை ஓளவைவாரி செல்லப்பழம்பெற்றுப் பாடியது.

மலையிற் கமழும்பூக்களையுடைய பக்கமலையிலேநின்ற அழகுபெற்ற கருகெல்லியினது அமிழ்தின் தன்மை தன்னிடத்தேயுண்டான இனிய பழத்தைத் தான் துகர்ந்து உடம்புபெருதே ஔவைவஞ்சுக்கொடுத்த அதிகன்,

(கு - பு.) கெல்லிமாங்களுள் ஒருவகைகெல்லியின்னளி அமுதமயமாப் விளங்கி, உண்டவர்களை அநேகவருடங்கள் வாழ்த்திருக்கச்செய்யுமென்பதும் இதனாலேதான், அந்தக்கனியையுண்ட ஔவைவயார் அநேகவருடங்கள் சேலித்த வாழ்த்திருத்தனரென்பதும் பண்டைகாலாறு. அமுதமயமான கெல்லிக்கனியுண்டென்பது, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார் பாரதம், பழம்பொருந்தரசருக்கத்தில், “அறுவரும்” என்னும் உஉ-ம் செய்யுளில், “நிறைகவையமுதகெல்லியின்கனியும்” என்பதனாலும் அறியலாகும்; “இனிய கனிகளென்றது, ஔகையுண்ட கெல்லிக்கனிபோல அமிழ்தாவனவற்றை” (திருக்கீதாண்: ௧௦௦, உணா) என்று பரிமேலழகரெழுதியதும் இங்கே அறிதற்பாலது; “பூங்கமலவாலிருந் புலவேளுர்ப் பூதளையு, மாங்கு வருபெண்ணை யாற்றினையும் - ஈங்கே, மறப்பித்தாய் வாழகிகா வன்கூற்றி னுணை, யறப்பித்தா யாமலக்தந்து” என்னும் ஔவையார் திருவாக்கும் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது, இது, தமிழ் நாவலர்க்கிதையிற்கண்டசெய்யுள்.

102 - 3. உரவு சினம் கனலும் ஔநி திகழ் செடு வேல் அரவம் கடல் தாளை அதிகனும்—தன்னிடத்தறையும் கொற்றவையது வலியினையுடைய சினம் நின்றெரியும் ஔநிவிளங்கும் கெடிய வேலினையும் ஆரகாரத்தையுடைய கடல்போலும் படையினையுமுடைய அதிகமாளென்னும் வள்ளலும்,

(கு - பு.) உரவு வலி, இதிதுன்ன ‘உரவுச்சினம் கனலும் மொள்கிதழ் செடுவேல்’ என்பதனாலும், முன்னுள்ள (அடி, ௯௪) “அழற்கிழ் நிமைக்கு மஞ்சவரு செடுவேல்” என்றதனாலும் ஒத்துள்ளன.

103 - 5. கரவாது நட்போர் உவப்ப நடைப் பரிகாரம் முட்டாது கொடுத்த கள்ளியும் (௧௦௭)—தன்மனத்து நிகழ்கின்றனவற்றை மறையாதுகூறி நடப்புச்செய்தோர் மனமகிழும்படி அவர்கள் இல்லறம் நடத்துதற்கு வேண்டும்பொருள்களை நாடோறும் கொடுத்தகள்ளியும்,

(கு - பு.) கரவாது - ஔநியாமல். நடை - இல்லற ஓடிக்கம். முட்டாமல் - தட்டிவல்லாமல்.

105 - 7. முனை விளங்கு தடக்கை துளி மழை பொழியும் வனிதுஞ்சு செடுகோடு நளி மலைநாடன் கள்ளியும்—பகைப்புலத்தே கொலைத் தொழிலால் விளங்கும் பெருமையையுடைய கையினையுடைய துளியையுடைமாமழை பருவம்பொய்யாதுபெய்யும் உயர்ச்சியைத் காற்றத்தங்கும் கெடிய சிகரங்களையுடைய செறித்த மலைநாட்டையுடையனாகிய கள்ளியென்னும் வள்ளலும்,

(கு - 4.) முனை - போர்க்கனம். தட - பெருமை. மழைபொழியுமலை
காடென்க. எனி - செறிவு. என்னியென்பவன், கையெழுவுன்னள்களில்
ஒருவன். தோட்டியென்னுமலுக்கும் அதனைச்சார்த்தநாட்டிற்கும் காட்டு
காட்டிற்கும் தலைவன். இவனைப்பாடிய புலவர்கள்: வன்பரணர், பெருத்தலைச்
சார்த்தனார். இவனுடைய குணவிசேடங்கள், புறநானூற்றின், ௧௪௮ - ம் செய்
யுள் முதலியவற்றால்விளங்கும். இவன்பெயர், கண்டித்தோப்பெருகன்னி,
கண்டகர்க்கோப்பெருகன்னியெனவும் காணப்படுகின்றது.

107 - 9. எனினை நறு போது கருவிய கரு முதிர் காகத்து குறும்
பொறை கன்னாடு கோடியர்க்கு எந்த ஓரி (௧௧௧)—செறித்த கொம்புசெறி
த்தே நறிய பூக்கெனருங்கின இளமையையுடைய முதிர்ந்த கரபுண்ணியை
யும், குறிய மலைநையுமுடைய கன்னாகிய காகனைக் கூத்தாகிவோர்க்குக்
கொடுத்த ஓரி,

(கு - 4.) நறுமை போது; நறிய - நல்லமணமுள்ள. கரபுண்ணி - ஒரு
வகைப்புண்ணிமரம். பொறை - மலை.

110 - 111. காரி குதிரை காரியொடு மலைத்த ஓரி குதிரை ஓரியும்—
காரியென்னும் பெயரையுடைத்தாகிய குதிரையையுடைய காரியென்னும்
பெயரையுடையவனுடனே போர்செய்த ஓரியென்னும் பெயரையுடைத்தா
கிய குதிரையையுடைய ஓரியென்னும் வள்ளலும்,

காரி கரியகுதிரையென்றும், ஓரி மீடரிமயிரென்றும் கூறுவாருமுள்ள.

(கு - 4.) கையெழுவுன்னள்களில் ஒருவனாகிய இவன், தொல்லிமலைக்
கும் அனைச்சார்த்தநாட்டிற்கும் தலைவன். இவன்பெயர் ஆதனோரியெனவும்,
வல்லிலோரியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: வன்பரணர்,
கழைதியாணையார். இவனுடைய குணவிசேடங்கள், புறநானூறு, ௧௮௨,
௧௮௩ - ம் பாடல்களால்விளங்கும்.

111.3. [எனவாங், கெழுசமம் கடந்த வெழுவுதழ் திணிதோ, எழு
வர் பூண்ட வீகைச் செத்துகம்:]

என எழுவர் ஆங்கு பூண்ட சகை செத்துகம்—என்றசொல்லப்பட்ட
எழுவரும் அக்காலத்தே மேற்கொண்ட கொடையாகிய செவ்விய பாரத்தை,

எழு சமம் கடந்த எழு உறழ் திணி தோள் எழுவர்—தம்மேலே வரு
கின்ற போர்களைக்கடந்த கணையத்தோடு மாறுபடுகின்ற திணித்த தோளினையு
டைய எழுவர்,

(கு - 4.) இந்த எழுவுன்னள்களின்வரலாறுகள், "முரசுகடிப் பிசுப்ப
வும் வரவண்ண துறைப்படி, மரசுடன்பொருத வண்ண நெடுவரைக், கறங்கு
வெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும், பரம்பிற்கோமான் பாரியும் பிறற்குமி
சைக், கொல்லி யாண்ட வல்லி லோரியும், காரி ஆழ்த்து பேரமர்க் கடந்த,

மாரி யீகை மறப்போர் மலையறு, மூர தேத்திய குதிகைக் கூர்வேற், கூவி
எங் கண்ணிச் கொழிம்பூ னெழினியும், ஈர்த்தன் சிவம்பி னிருவேற்கு கனி
முழை, யருத்திறத் கடவுள் காக்கு முயர்சிமையப், பெருங்க னுடன் பேசனாக்
திருத்தமொழி, மோசிபாடிய வாயு மார்வமும், துள்ளி வருக ளுலகணிதீரத்,
தள்ளா தியுத் தகைசால் வண்மைச், கொள்ளா ரோட்டிய கன்னியு மென
வாங், கெழுவர்" (புறநானூறு, ௧௮௮) என்பதனாலும் புறநானூற்று அச்சப்
புத்தகத்துள்ள பாடப்பட்டோர்வரலாற்றாலும் விளங்கும். நுகம் - பாரம்.
கணையம் - யானையைத்தடுத்தோர்மரம்.

114 - 126. [விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க, வொருதான் றுங்கிய
வுரனுடை கோன்ற, ணறுவீ ஈகமு மகிலு மாரமும், துறைவாடு மகளிர்க்
குத் தோட்புண யாகிய, பொருபுன றருஉம் போக்கரு மாபிற், றொன்மா
விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய, ஈன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளும், மறவி
ன்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வா, றுறுபுலித் துப்பி னோவியர் பெருமகன்,
களிற்றுத் தழும்பிருத்த கழறயங்கு திருத்தடிப், பிடிக்கணஞ் சிதறும் பெயன்
மழைத் தடக்கைப், பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை, நல்லியக் கோ
டனை நயத்த கொள்கையொடு:]

விரி கடல் வேலி வியலகம் விளங்க ஒரு தான் தாங்கிய நல்லியக்கோ
டனை நயத்தளிர்செலின் (உசகூ)—பார்த்த கடலாகிய வேலியையுடைய உலக
மெல்லாம் விளங்கும்படி ஒருவனாகிய தானே பொறுத்த நல்லியக்கோடனை
விரும்பிச் செல்லின்,

மறு இன்றி விளங்கிய உரன் உடை கோன் தாள் வடு இல் வாய் வான்
உறுபுலி துப்பின் ஓவியர்பெருமகன்—குற்றமின்றி விளங்கிய அறிவையுடை
த்தாகிய வலியையுடைய முயற்சியினையும் பகைவர்முகத்தினும் மார்பினும்
வெட்டின வாய்த்தவானையும் மிக்க புலிபோலும் வலியினையுடைய ஓவிய
ருடைய குழியிலுள்ளோன்,

ஈறு வீ ஈகமும் அகிலும் ஆரமும் துறை ஆடும் மகளிர்க்கு தோட்புண
ஆடிய பொரு புணல் தருஉம் இலங்கை—ஈறிய பூக்கையுடைய காபுண்ண
யையும் அகிலையும் சந்தனத்தையும் குளிக்குத்திறையிலே புனலாமுகளிரு
டைய தோள்களுக்குத் தெப்பமாகக் கரையைக்குத்துகின்ற நீர்தருமிலங்கை,

கருவொடு போக்கரு மாபின் இலங்கை—கருப்பறித்த முகூர்த்தத்தாலே
ஒருவராலும் அழித்தற்கரிய முறைமையினையுடைய இலங்கை,

தொன்மா இலங்கைப் பெயரிய ஈன் மா இலங்கை—பழையதாகிய பெரு
மையினையுடைய இலங்கையினது பெயரைப்பெற்ற ஈன்றாகிய பெருமையை
யுடைய இலங்கை,

மன்னருள்ளும் ஓவியர் பெருமகன்—அவ்விலங்கைக்குரிய அரசர் பக
ருள்ளும் ஓவியர் குழயிற் பிறத்தோன்,

கனிது தழும்பு இருந்த சழல் தயங்கு திருந்து அடி — வானையைச் செ
லுத்துதலானதாயிவ தழும்புமீட்த வீரச்சழல் மெத்தனையும் பிறக்கிடாத
அடியினையும்,

பிடிச்சணம் சிதறும் கை—பிடித்திரைப் பலர்க்கும் கொடுக்கும்கை,
பெயல் மழை தடக்கை — பெய்தற்றொழியுடைய மழைபோன்ற
பவையுடைய பெரியகையினையுமுடைய,

பல்லியம் கோடியர் புரவலன்—பல வாச்சியங்கையுடைய உத்தரைப்
புரத்தி வல்லவன்,

பேர் இசை கல்லியக்கோடனை கயத்த கொள்கையொடு—பெரியபுகழை
யுடைய கல்லியக்கோடனைக் காண்டற்றுவிரும்பிய கோட்பாட்டுடனே,

பெருமகன் புரவலனாகிய கல்லியக்கோடனெனமுடிக்க.

(கு - ௫.) முகத்திலும் மார்பிலும் ஆயுதங்களுண்டாகும் புள்ளை
'விழுப்புன்' என்பர்; 'விழுப்புன் படாதகா எல்லாம்' என்னுத்திருக்குற
ளாலுமுண்டக. கருப்பதித்தமுடத்தமென்றத, இக்காரம் அமைத்தற்ற
அஸ்திவராஞ்செய்தகாலத்தை. தொன்மாவிலங்கை - இராவணன் இராச
தானியாகிய இலங்காகாரம். இப்பாட்டுடைத்தலைவன் காரம் மாவிலங்கை
யெனவும் வழங்கும்; "பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சிறியா, பிழ்லோர்
சொன்மலை கல்லியக்கோடனை" (புறநாணூறு, ௧௭௭) என்பதனுமுண்டக,
பிறக்கிடாத - பின்னிடாத. பிடிச்சணம் - பெண்யாண்கட்டம்.

127. தாங்கரு மரபின் தன்னும்—பிறராத் பொறுத்தற்கரிய குடிப்பிறக்
தோர்க்குரிய முறைமைகளையுடைய தன்னையும்,

(கு - ௫.) மரபு - முறைமை.

127 - 8. தந்தை வான் பொரு கொடு வரை வளனும் பாடி— அவன்றக்
தையுடைய தேவருலகத்தைத்தீண்டும் கொடிய மலையிற் செல்வத்தையும்பாடி,

(கு - ௫.) தந்தையின்வரையென்க.

129. முன் நான் சென்றனமாக—காலுபத்தகாணக்குமுன்னே போ
னேமாக,

இக்கான்—இற்றைகான்,

(கு - ௫.) காலுபத்துகான் - சிலகான்.

130. திறவா கண்ண சாய் செவி குருளை—விறியாத கண்ணையுடைய
வாகிய வணத்த செவியினையுடையகுட்டி,

* "காயே பன்றி புலிமுய னான்கு, மாயுங் காலைக் குருளை யென்ப."

(கு - ௫.) பிறத்த சிலகான்வரையில் காய்க்குட்டியின் கண்கள் மூடப்
பட்டிருக்கும்.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், ௮.

181. கறவா பால் முலை சுவர்தல் கோனாது— பிறரார் கறக்கப்படாத பாலினையுடைய முலையையுண்ணுதலைத் தன்பசியிருதியார் பொறுத்த லாற்றாது,

(கு - 4.) குருளையானது சுவர்தலை.

182. புனித நாய் குரைக்கும் புல்லென் அட்டில்—என்று அணிமையை யுடைய நாய் கூப்பிடும் பொலிவழிந்த அடுக்கினையில்,

(கு - 4.) அடுக்கினை - சமையற்கட்டு.

183. காழ் சோர் அட்டில் (கூஉ)— கழிகள் ஆக்கையற்று விழுகின்ற அட்டில்,

முது சுவர் கணம் சிதல் அரித்த அட்டில் (கூஉ)— பழைய சுவரிடத் தெழுந்த திரண்ட கறையான் தின்ற அட்டில்,

(கு - 4.) ஆக்கை - கழிக்கைக்கட்டும் கயிறுமுதலியன.

184. [பூழி பூத்த புழற்கா ளாம்பி:] பூழி புழல் காளாம்பி பூத்த அட்டில்—(கூஉ) நனைத்தபுழுதி உட்பொய்யாகிய காளாணைப் பூத்த அட்டில்,

(கு - 4.) காளாண்பூத்த அட்டிலென்றதனால், மிக்கவறுமையைப் புலப்படுத்தினார்; “ஆடுகளி மறத்த சோடுய ரடுப்பில், ஆம்பி பூப்ப” என்றார் பெருந்தலைக்காத்தனாகும்; (புறநானூறு, ௧௩௪)

185 - 6. [ஒல்குபசி யுழந்த வொடுங்குநன் மருங்குல், வணக்கைக் கிணைமகள்:] ஒடுங்கு பசி உழந்த ஒல்கு நன்மருங்குல் வளை கை கிணைமகள்— ஒடுங்குதற்குக் காரணமான பசியாலே வருந்திய நுடங்கும் நுண்ணிய இடையினையும் வணையலையணிந்த கையினையுமுடைய கிணைவனுடைய மகள்,

(கு - 4.) கிணைவன்-கிணையென்றும் பறையைக்கொட்டுவோன், மகள் என்றது அவன் மனைவியை, “நினக்கிவன் மகனா தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம், பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவால்” (மணிமேகலை, ௨௧ - வதுகாதை, ௨௯ - ௩௧.) என்பதனாலுமுணர்க.

186 - 7. வன் உகிர் குறைத்த குப்பை வேளை உப்பிலி வெத்ததை— பெரிய உகிரார்களினினை குப்பையினின்ற வேளை உப்பின்றாய் அட்டிலிலே வெத்தவதனை,

188 - 9. மடவோர் காட்சி காணி கடை அடைத்து இரு பேர் ஒக்க லொடு ஒருங்கு உடன் மிசையும்— வறுமையுறதலும் இயல்பென்றறியாத புறங்கூறுவோர் காண்டற்கு காணித் தலைவாசலையடைத்து மிடியார் கரிய பெரிய சுற்றத்தோடே கூடவிருத்து அடையத்தின்னும்,

140. அழி பசி வருத்தம் வீட— அறிவுமுதலியன அழிதற்குக் காரணமான பசியாலுளதாகிய வருத்தங்கள் விட்டுப் போம்படி,

(கு - ௫.) பசி அறிவுமுதலியவற்றை அழிக்குமென்றது, “தொல்வாவுக் தோலுங் கெடுக்குர் தொகையாக, சலஞர் வென்னு னை” (திருக்குறள், ௧௦௪௩) எனவும், “குடிபிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும், பிடித்த கல் விப் பெரும்புனை விடே, காணனி களைபு மாசெழில் சிதைக்கும், ... பசிப் பிணி பென்னும் பாவி” (மணிமேகலை, ௧௧-வது காந்த, ௭௩-௮௦) எனவும், “மாணங் குலக்கல்லி வண்மை யறிவுடைமை, தானர் தவமுயர்ச்சி தானாண்மை...பத்தம், பசிவந் திடப்பறந்து போம்” (சல்வழி) எனவும் வருவனவற்றால் உணரப்படும்.

140 - 143. பொய் கவுள் தறுகண் பூட்டை மணி தயங்கும் மருங்கின் சிறுகண் யானையொடு பெரு தேர் எய்தியாம் அவன்கின்றும் வருதம்—மதம் வீழ்கின்ற கதப்பினையும் கடுகக் கொல்லுதலாகிய மேற்கோளினையும் மணியசையும் பக்கத்தினையும் சிறியகண்ணையுமுடைய யானையுடனே பெரியதேரையும் பெற்று யாம் அணைபுத்துகின்றும் வாராகின்றேம்,

இது சிகழ்காலத்து வருதல், * “உம்மொடு வருஉங் கடதற” என்புழிக் கூறினும்.

(கு - ௫.) கதப்பு - கண்ணம். மேற்கோள் - கொள்கை, அவனென்றது, நல்லியக்கோடனை. வருதமென்றது, பாணன் தன்சுற்றத்தாராயு முளப்படுத்திக்கூறியது. ‘இது’ என்றது, தம் விருதியை; அது சிகழ்காலத்து வருமென்று இந்நூல் உலாயாசிரியர் கூறியது: ‘இக்கடதறக்கன் முதனிலையை அடுத்தவருங்கால் இறப்பும், ஈற்றினை அடுத்தவருங்கால் எதிர்வும் உணர்த்தும்; இனி இவற்றன், சிறுபாண்மை சிகழ்காலம் உணர்த்து வனவுமுள; அது, “சிறுகண்யானையொடு...வருதம்” எனவரும்’ என்பது; (தொல்காப்பியம், வினை, ௫ - ம் ரூத்திரம், *ச்சினர்க்கினியருணா.)

143 - 5. கீயிரும் நயந்து இவண் இருந்த இரு பேர் ஓக்கல் செம்மல் உள்ளமொடு செல்குவிராயின்— கீக்களும் மூவேந்தர்பாற்பெறம் பரிசில விரும்பி இவ்விடத்திருந்த வறுமையாற் கரியவாகிய பெரிய சுற்றத்தினது தலைமையையுடைத்தாகிய செஞ்சுடனே அவனிடத்தே போகிராயின்,

(கு - ௫.) மூவேந்தர் - சோழோழபாண்டியர். இனி நல்லியக்கோடனது எயிற்ப்பட்டினம் கூறுவார் அதனையுடைய செய்தனிலச்சிறப்புக்கூறுகின்றார்.

146 - 150. [அலைகீர்த் தாழை யன்னம் பூப்பவுர், தலைகாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவுங், கடுஞ்சூன் முண்டகங் கதிர்மணி கழாஅலவு, செழிங் காற் புண்ணி கித்திலம் வைப்பவுங், காணல் வெண்மணல் கடலுலாய் கிரித்தர:]

கடல் உலாய் கிரித்தர அலைகீர் காணல் வெண்மணல்—கடல்பரந்து ஏற்றிப்பொருதலாலே அலையும்கீரையுடைய கரையில் வெள்ளிய மணவிடத்து கின்ற,

* தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், வினையியல், ௫.

தாழை அன்னம் பூப்பவும்— தாழை அன்னம்போலப் பூக்கையினாலும்,
தலை நான் செருத்தி தமணியம் மருட்டவும்—இனவேணிந்காலம் தொட
ங்குமின்றானிலே செருத்தி தன்னைக்கண்டாளைப் பொன்னென்று மருளப்
பண்ணுகையினாலும்,

கடு ரூல் முண்டகம் கதிர் மணி கழாஅலவும் — முதற்கூலியுடைய கழி
முள்ளி ஒளியையுடைய நிலமணிபோலப் பூக்கையினாலும்,
கன்னியாப்பின்று அரும்புதலிற் கடுஞ்ரூல்.

கழாஅல— கழற்ற,

கெடு கால் புண்ணி நித்திலம் வைப்பவும்— கெடிய தாளினையுடைய
புண்ணி நித்திலம்போல அரும்புகையினாலும்,

(கு - பு.) செருத்தி - ஒருவகைமரம்; அதன்பூ பொன்னிறமுடையது;
“செருத்தி பொன் சொரிதருத் திருசெல்வேலியுறை செல்வார்தாமே” என்பது,
தேவாரம். கழிமுள்ளி - கடற்கரைக்கண் தோன்றுவதோர்செடி. நித்தி
லம் - முத்து.

151. பாடல் சான்ற செய்தல் கெடுவழி பட்டினம் (கடுக)— புகழ்த
லமைந்த செய்தனிலத்து கெடியவழியிற் பட்டினம்,

152. மணிசீர் வைப்பு பட்டினம் (கடுக)—நிலமணிபோலும் கழிசூழ்த்த
ணர்கூலையுடைய பட்டினம்,

மதிலோடு பெயரிய பட்டினம் (கடுக)—மதிலோடே பெயர் பெற்ற
பட்டினம்,

என்றது எயிற்பட்டின மென்றதாம்.

(கு - பு.) வைப்பு - ஊர்; மதில், எயிலென்பன ஒரு பொருளன. பட்
டினம் - கடற்கரையூர்.

153. பனி சீர் படுவின் பட்டினம் படரின்— குளிர்ச்சியையுடைய
நீளையுடைய குளங்கூலையுடைத்தாகிய எயிற்பட்டினத்தே செல்வீரையின்,
படு - மடுவுமாம்.

(கு - பு.) படு - குளம்; மடு, ஆற்றிலுண்டாவது.

154. ஒங்கு சிலை ஒட்டகம் துயில் மடித்தன்ன— உயர்த்த தன்மையை
யுடைய ஒட்டகம் உறக்கத்தே இடத்தாலொத்த,

(கு - பு.) ஒட்டகம்-ஒட்டகை; இஃது அங்கு உலகம். துயில்மடிதல்
துங்குதல்.

155. வீங்கு திரை கொணர்த்த விரை மர விறகின்—யிருகின்ற திரை
கொண்டுஉத்த மணத்தையுடைய அகிலாகிய விறகாலே,

(கு - பு.) ‘விரைமரம்’ என்றதாயின், அகிலாயிற்று; விரை-வாசனை.

156. கரு புனை செந்தி மாட்டி— கரிய புனையைமுடைய கிவந்த செருப்பை எரித்தது,

(கு - பு.) கருமை, செம்மையென்பன, முரண்.

156 - 8. பெரு தோள் மதி ஏக்கறாடும் மாசு அது திரு முர்த்து தறிவேல் கோக்கின் துணைமகள் அரித்த— பெரிய தோளினையும் மதி இத்தன்மை பெற்றிலேமேயென்று விரும்புதற்குக் காரணமான மறு அதுகின்ற அமைதியினையுடைய முகத்தினையும் முனையினையுடைய வேல்போலும் பார்வையினையுமுடைய துணைச்சாதியிற் பிறத்தமகள் அரிக்கப்பட்ட,

(கு - பு.) “கடைக்க ணைக்கற” என்பது, சிந்தாமணி, (கணக. ௩௩). துணைச்சாதியிற் பிறத்தவர், துணையன், துணைத்தியெனவழங்கப்படுவர். அரிக்கப்படுதலால், கன், அரியலெனவழங்கும்.

159. பழம்படு தேறல் பரதவர் மடுப்ப — பழைதகிய களிப்புயிருகின்ற கட்டெளிவைப் பரதவர் எடுத்துவந்து வாயிடத்தே வைக்க,

(கு - பு.) பழமைபடு. பரதவர் - கடற்க்காமாக்கன்.

160 - 161. கினை மலர் படப்பை கிடங்கில் கோமான் தனை அவிழ் தெரியல் தகையோன் பாடி—கொத்திலெழுந்த பூக்களையுடையவாகிய தேரட்டன் களையுடைய கிடங்கிலென்றும் ஊர்க்கு அரசனாகிய அரும்புகெழுந்த மானியினையுடைய களையுடையோனைப் பாடி,

(கு - பு.) கிடங்கில், கிடங்காலென வழங்குகின்றது.

162. அறல் குழல் பாணி தூங்கியவரொடு—தூளாவறுதியையுடைய குழலோசையின் தாளத்திற்கொப்ப ஆடின மகளிரோடே,

(கு - பு.) அறல் - அறுதல். தூங்கல் - ஆடுதல்.

163. வறல் குழல் சூட்டின்— உலர்நிலையுடைய குழன்மீனைச் சுட்டதனோடே,

வயின் வயின் பெறுருவியர்— மனைதோறும் மனைதோறும் பெறுருவியர்;

(கு - பு.) குழன்மீன் - ஒருவகைமீன்.

பட்டினம் படநிற்கடுக) கிடங்கிற்கோமானாகிய (கக௦) தகையோனைப் பாடி (கக௧) ஆடினமகளிரோடே (க௩௨) நீங்கலும் சூட்டோடே (க௧௩) தேறலைப் பரதவர்மடுப்ப (க௩௬) அவற்றை வயின்வயிற் பெறுருவியரென முடிக்க.

(கு - பு. இனி அவனுடைய வேலுநீர் உறுவார், முல்லையும் குறிஞ்சியும் கலந்த இடத்தே அவிதுண்மையின், அங்கிலங்களின் சிறப்பை முறையே பாராட்டுகின்றார்.

164. பைநனை அவரை பவழம் கோப்பவும்— பசுத்த அரும்புகளையுடைய அவரை பவழம்போலப் பூக்களை முறையே தொடங்கிற்செய்யும்,

(கு - பு.) “பனிப்புத லிவர்த்த பைங்கொடி யவரைச், கிளிவா யொப்பி னொளிவிடு பன்மலர்” என்பது, துறந்தோகை. தொடாநிக் - தொடுக்க.

165. கரு நனை காயா கணம் மயில் அவிழவும்— கரிய அரும்பினை யுடைய காயாக்கள் திரண்ட மயிலின் கழுத்துப்போலப் பூவாநிற்கவும்,

(கு - பு.) காயா - ஒருவகைமரம்; “புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெரு ஞ்சினை, மென்மயி லெருத்திற் றேன்றம்” (துறந்தோகை); “செறியிலைக் காயா வஞ்சன மலர்” (முல்லைப்பாட்டு) “கலவ மாமயி லெருத்திற் கடிமல ரவிழ்க்தன காயா” (சிந்தாமணி. கனக. உ.)

166. கொழு கொடி முகண்டை கொட்டம் கொள்ளவும்—கொழு விய கொடியினையுடைய முகண்டை கொட்டம்போலும் பூவைத் தன்னிடத் தே கொள்ளாநிற்கவும்,

கொட்டை - தூற்கின்ற கொட்டையுமாம்.

(கு - பு.) முகண்டை - முகட்டைக்கொடி. கொட்டம் - பனங்குருத் தார் செய்விக்கப்படும் சிறியபெட்டி; “அகவிரு விசும்பினாஅள் போல, வாலி தின் விரிந்த புன்கொடி முகண்டை” (மலைபடுகடாம், ௧௦௦.)

167. செழு குலை காந்தன் கைவிரல் பூப்பவும்—ஊவிய குலையினையு டைய காந்தன் கைவிரல்போலப் பூவாநிற்கவும்,

(கு - பு.) “கோடற் குவிமுகை யக்கை யவிழ்” என்பது, முல்லைப் பாட்டு, ௧௫.

168. கொல்லை நெடு வழி கோபம் ஊரவும்—கொல்லையிடத்த நெடிய வழிகளிலே இத்திரகோபம் ஊராநிற்கவும்,

(கு - பு.) இத்திரகோபம் - பட்டுப்பூச்சி.

இச் செயவெனெச்சமெல்லாம், ஈண்டு நிகழ்கால முணர்த்தியே நின் றதை; ‘ஞாயிறுபட வந்தான்’ என்றாற்போல.

169. முல்லை சான்ற முல்லை அம் புறவின்—இடைகாலமுணர்த்தி இங் ளுனம் நிகழ்த்தாநிற்கவும் கணவன் கூறிய சொற்பொழியாது இல்லிருந்து நல் லறஞ்செய்து; ஆற்றியிருந்த தன்மையமைந்த முல்லைக்கொடிபடர்ந்த அழ கினையுடைய காட்டிடத்த.

இது, * “மாயோன் மேய” என்னும் சூத்திரத்தானுணர்க.

(கு - பு.) ‘இவை’ என்றது, அவரைமுதலியவற்றை; அவை கார்காலத் திருத்தற்குரியன. கணவன் பிரித்தவிடத்த மனைவி தனித்திருந்து ஆற்றி யிருத்தற்குரிய இடம் முல்லையென்பர்; ‘முல்லை’ என்பதற்கு இங்கே பொருள் செய்திருத்தல்போல, “முல்லை சான்ற புறவணிந்து” (மதுரைகாஞ்சி. ௨௮௧)

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்தியை யியல், ௧

என்றவிடத்தும் இப்படியே பொருள் செய்திருக்கின்றனர். “மாயேன் மெய் காடுறையுலகமும்” என்றதனால், காடு முல்லையாதல் பெறப்படும். இதுகாறும் முல்லை நிலம் கூறப்பட்டது. இனிக்குறிஞ்சிநிலம் கூறப்படும்.

170 - 171. விடர் கால் அருவி வியன் மலை மூழ்கி கடர் கால்மாதிய செவ்வீ.கோக்கி—முழைஞ்சுகளிலே குதிக்கும் அருவியினையுடைய பெரிய அத்தகிரியிலே ஞாயிறுமறைத்து அவன்கிரணங்கள்போன அந்திக்காலத்தைப் பார்த்து,

(கு - 4.) முழைஞ்சு - குகை. அத்தகிரி - அஸ்தமயகிரி.

172 - 3. [திருவ்வேணதியிற் பூத்த கேணி, விநல்வேல் வென்றி வேலூர் ரெய்தின்:] திருவ் வேல் நதியின் கேணி பூத்த விநல் வேல் வென்றி வேலூர் எய்தின்—முருகன்கையில் வலியினையுடைத்தாகிய வேலிறுத்தபோலக் கேணி பூக்கப்பட்ட வெற்றியையுடைய வேலாலே வெற்றியையுடைய வேலூரைச் சேரின்,

என்றது: கல்லியத்தோடான் தன்பகையிருதிக்குஅஞ்சி முருகனாவழி பட்டவழி அவன் இக்கேணியின்பூவைவாங்கிப் பகைவரை எய்யென்று கன விற்குறி அதிப்பூவைத் தன்மேலாக நிறுமித்தோர் கதைகூறிற்று. இதனானே வேலூரென்று பெயராயிற்று,

(கு - 4.) செவ்வீகோக்கி எய்தினென்க.

174. உறுவெயிருகு உலையுய உருப்பு அவிர் குரம்பை— மிகுவின்ற வெ யிலுக்கு உள்ளுறைக்கின்றோர் வருந்தப்பட்ட வெப்பம் விளங்குகின்ற குழவி லிருக்கின்ற,

(கு - 4. உலையுய குரம்பை; குரம்பை-குழகை.

175. எயிற்றியர் அட்ட இன் புளி வெந்தோறு — எயின்னஞ்சுலத்தின் மகளிராலே அடப்பட்ட இனிய புளிங்கறியிடப்பட்ட வெவ்வியசோற்றை,

புளி - தித்திப்புமாம்.

(கு - 4.) எயிற்றியர் - எயின்னஞ்சுல மகளிர்.

176. தேமா மேனி சில்வா ஆயமொடு— தேமாவின் தனிப்போலும் மேனியையும் சிலவாகிய வளையினையுமுடைய தம்மகளிருடைய திராளுடனே,

177. ஆமான் குட்டின்— ஆமானினது குட்டி.றைச்சியை யுடைய,

அமைவரப் பெறுகுவர்—பசிகெடப் பெறுகுவர்.

வேலூரெய்தின் [(கஎ௩), குட்டினையுடைய (கஎ௭) சோற்றை (கஎ௫) ஆயத்தோடே (கஎ௬) அமைவரப் பெறுகுவிரொணமுடிக்க.

முல்லையும் குறிஞ்சியும் சேர்ந்திருத்தலிற் சோர்க்குறினர், இரண்டுக்கடி யல்லது பாலைத்தன்மை பிரவானமையின்.

(கு - பு.) ஆமான் - காட்டுப்பசு. ஞ்டுடிஹைச்சி - சுடுதலையுடையமாம்
னம். அமைவர - நிறைய. இந்த இரண்டுநிலமும் உடியவிடத்துப் பாலைத்
தன்மை உண்டாமென்பதை, “முல்லையுக் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து,
நல்லியல் பிழந்து கடுக்குதய ருறுத்துப், பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்
ளும்” (சிலப்பதிகாரம், காடுகாண். ௨௪ - ௬) என்பதனுணர்ச்சு. ‘இரண்
டுங்குடியல்லது’ என்னும் வாக்கியம், இரண்டுநிலமும்உடிய இடமுண்டென்
பதைப் புலப்படுத்தவந்தது. இனி அவனுடைய ஆழர் கூறுவார், முதலிலே
அதனையுடைய மருதநிலச்சிறப்புக்கூறுகின்றார்.

178 - 9. [நறம்பூந் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக், குறுங்காற் காஞ்
சிக் கொம்ப ரேறி.] நாள் கோதை தொடுத்த நற பூ சினை குறு கால் காஞ்சி
கொம்பர் ஏறி—நாட் காலத்தே மாலைகட்டினாற்போல இடையறாமல் தொடு
த்த நறிய பூக்களையுடைய சிறிய கொம்புகளையும் குறிய தாளினையுமுடைய
காஞ்சிமரத்தின் பெரியகொம்பரிளையேறி,

(கு - பு.) நாட்காலம் - விடியற்காலம்.

180. நிலை அரு குட்டம் நோக்கி நெடிது இருந்து—ஒருகாலத்தம்
நிலைப்படுதல் அரிதாகிய ஆழத்திற்றிரிகின்ற மீன்களை எடுக்கும் காலத்தைக்
கருதி செடும்பொழுதிருந்து,

(கு - பு.) குட்டம் - பள்ளம்.

181 - 2. புலவு கயல் எடுத்த பொன் வாய் மணி சிரல் வள் உகிர் கிழி
த்த வடு ஆழ் பாசடை—புலாஹற்றத்தையுடைய-கயலை முழுகியெடுத்த பொ
ன்னிறம்போலும் வாயையுடைய நீலமணிபோன்ற சிச்சிலியினது பெரிய
உகிர்கிழித்த வடுவழுந்தின பசிய இலையினையுடைய,

(கு - பு.) சிச்சிலி - மீன்கொத்துக்குருவி. உகிர் - நகம்.

183. முள் அரை தாமரை முகிழ் விரி நாட்போது—முள்ளையுடைத்தா
கிய தண்டினையுடைய வெண்டாமரையினது அரும்புவிரிந்த நாட்காலத்திற்
பூவை,

184. கொங்கு கவர் நீலம் செங்கண் சேவல்—தேனைதூக்கின்ற நீல
நிறத்தினையும் சிவந்த கண்ணினையுமுடைய வண்டொழுங்கு,

பூவைத் தேனையென்றது, * “தெள்ளிது” என்றதனுள்முடிக்க.

185. மதி சேர் அரவின் மாண தோன்றும்—திங்களைச் சேர்கின்ற
கரும்பாம்பையொப்பத் தோன்றும்,

(கு - பு.) கரும்பாம்பு - கேது. வெண்டாமரைப் பூவிருத் திங்களும்
அதைச்சார்ந்த வண்டொழுங்கிற்குக் கரும்பாம்பும் உவமை.

* “முதன்மு னைவரிற் கண்ணென் வேற்றமை, சினைமுன் வருத நெ
ள்ளி தென்ப” என்பது தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், வேற்றமை
மயங்கியல், ௫.

186. மருதம் சான்ற மருதம் தண்பனை—ஊடியும்உடியும் போகதகருத் தண்மையமைத்த மருதகிலத்திற் குளிர்த்த வயலிடத்து,

187 - 8. [அத்தனை மருகா வருங்கடி வியனகர், அத்தனை கிடங்கினவனோ ரெய்தின்:] அம் தண் கிடங்கின் அரு கடி வியன் ககர் அத்தனை அருகா அவன் ஆமார் எய்தின்—அழகிணையுடைய குளிர்த்த கிடங்கினயும் அரிவகாவலையும் அகற்சியையுடைய அகங்கையுமுடைய அத்தனை அருங்காத அவனுடைய ஆமோசர் சேர்வீராயின்,

(கு - 4.) கிடங்கு - அகழி. அகங்கள் - வீடுகள்.

189 - 190. [வலம்பட கடக்கும் வலிபுண ரெருத்தி, ஓரண்கெழு கோன்பகட்டுழுவர் தங்கை:] வலி புணர் எருத்தின் வலம் பட கடக்கும் கோன் பகட்டு உரன் கெழும் உழுவர் தங்கை—இழுத்தற்குரிய வலிபொருத்தின கழுத்தினாலே வெற்றியுண்டாக கடக்கும் மெய்வலியிணையுடைத்தாகிய எருத்திணையுடைய அறிவுபொருத்தின உழுவருடைய தங்கையாகிய,

உரன் - அறிவு; * “உரவோ ரெண்ணினு மடவோ ரெண்ணினும்” என்றபொல.

(கு - 4.) கோன்மை - வலி, எருது - காளை.

191 - 2. பிடினை அண்ண பின்னு வீழ் சிறுபுறத்து தொடினை மகலே—பிடியினதுகையையொத்த பின்னின மயிர் வீழ்த்து கிடக்கின்ற சிறிய முதுகிணையும் தொடியணித்த கையிணையுமுடைய மகள்,

மக முறை தடுப்ப—உழுவர் தங்கையாகிய (கக௭) மகலே.த் (கக௨) தான் உள்ளேயிருந்து தன்பிள்ளைகளைக்கொண்டு தம்மை அடைவே எல்லாராயும் போகாது விலக்குகையிருலே,

இனிப் பிள்ளைகளை உபசரிக்குமாறுபொல உபசரித்து விலக்கவென்றமாம்.

(கு - 4.) பிடி-பெண்யாணை; தொடி-தோள்வளை; வளைந்திருப்ப தென்று பொருள். பெண்யாணையின்னை மகளிருடைய பின்னிய கூத்தலுக்கு உவமை; ‘பிடிக்கைக் கூத்தம் பொன்னரி மாலை தாழ்’ (சிந்தாமணி, முத்தி. கடி) மகலே, சாதியொருமை. மக முறை தடுப்ப - மகவால் முறையே தடுக்க வென்க; இனி, மகவைக்கொண்டு, அண்ணன், அம்மான் என்றும் போல் வனவாகிய முறைப்பெயர்களைச் சொல்லுவித்துத்தடுப்பவெனினும் பொருத்தும்; “மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவீர்” (மலைபடுகடாம், கஅஇ) என்பதனுரையைப்பார்க்க.

193 - 4. இரு காழ் உலக்கை இருப்பு முகம் தேய்த்த அலைப்பு மான் அரிசி அமலை வெண் சோறு—கரிய வயிரத்தையுடைய உலக்கையினது பூணிணையுடையமுகத்தைத் தேயப்பண்ணின ருத்துதல்மாட்சிமைப்பட்ட அரிசியாலாக்இன கட்டியாகிய வெள்ளியசோற்றை,

* பதிற்ப்பத்து, எட்டாம்பத்து, ௩.

(கு - பு.) இருமை - கருமை. காழ் - வயிரம். இரும்பு, ஆகுபெயர். அவைத்தல் - குத்துதல். அமை - திரை.

195. கவை தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்—கவைத்த காலி னையுடைய ஞென்மும் பீர்க்கங்காயுங்கலந்த கலப்புடனே பெறுகுவீர்;

(கு - பு.) கவைத்த - பிளவுபட்ட. கலவை - கலந்திருப்பது.

தண்பணையின் (௧௮௬) ஆழரெய்தின் (௧௮௮), உழவர் தங்கையாகிய (௧௯௦) மகதே.த் தடுக்கையினுலே (௧௯௨) சோற்றைக் (௧௯௪) கலவையொடு பெறுகுவீரென மூடிக்க.

196 - 201- [எரிமறித் தன்ன நாவி னிலங்கெயிற்றுக், கருமறித் கா திற் கவையடிப் பேய்மக, ணினனுண்டு சிரித்த தோற்றம் போலப், பிண னைகத்துச் சிவந்த பேருகிர்ப் பணைத்தா, ளண்ணல் யானை யருவிதுக ளவிப்ப, கீறடங்கு தெருவினவன் சாறயர் மூதூர்.]

எரி மறித்த அன்ன நாவின்—மேனோக்கியெரிசின்ற நெருப்புச் சாய்ந்தா லொத்த காலினையும்,

கரு மறி காதின - வெய்யாட்டுமறிகளை அணிந்த காதினையும்;

* கவை அடிப்பேய் மகள்—கவைத்த அடியினையுமுடைய பேய்மகள், நினை உண்டு சிரித்த இலங்கு எயிறு தோற்றம் போல—நினைத்தைத் தின்று சிரித்த விளங்குகின்ற எயிற்றினது தோற்றரவு போல,

பிணன் உகைத்து சிவந்த பேர் உகிர் பணைத்தாள் அண்ணல் யானை அருவிதுகள் அவிப்ப நீறு அடங்கு தெருவின் ஊர்—தாம்கொன்ற பிணங்க ளின் தலைகளைக் காலாலேதள்ளிச் சிவந்த பெரிய உகிரினையும் பெருமையை யுடைய கால்களையுமுடைய தலைமையையுடையவாகிய யானைகளின் மத வரவி எழுந்த துகளை அவிக்கையினுலே புழுதியடங்கின தெருவினையுடைய ஊர்,

அவன் சாறு அயர் மூதூர்—அவனுடைய விழாநடக்கின்ற பழைய ஊர்,

(௧ - பு.) யாட்டுமறி - ஆட்டுக்குட்டி. எயிறு - பவ். பேய்மகளின்பல் யானைக்கால் நகத்திற்குவுமை; “முடியுடைக் கருந்தலை புரட்டு முன்ற, ஞெருடை யடிய வெங்கெழில் யானை” என்பது, பட்டினப்பாலை, ௨௬ - ௨௭. துகள் - புழுதி.

202. சேய்த்தும் அன்று சிதிது நணியதுவே—தூரிய இடத்ததுமன்று; சிந்தாக அண்ணிய இடத்ததே.

மூதூர் நணியதென்க.

(கு - பு) அண்ணிய - சமீபித்த.

* “இரம்பே ருவகையி னெழுந்தோர் பேய்மகள், *** கண்டொட் டெண்டு கவையடி பெயர்த்தத், தண்டாக் களிப்பி னுடுங் கூத்துக், கண்ட னன்” என்றார் மணிமேகலையிலும்; ௬ - வது சக்கரவாளக்கோட்டம்புக்க காதை.

203 - 6. [பொருநர்க் காவிலும் புலவர்க் காவிலு, மருமறை காவின் தணர்க் காவிலும், கடவுண் மால்வரை கண்விதித் தன்ன, வடையா வாயி லவ னருங்கடை குறுகி:]

பொருநர்க்கு அடையாவாயிலும் புலவர்க்கு அடையாவாயிலும் அரு மறை காவின் அத்தணர்க்கு அடையாவாயிலும் அரு கடை வாயில் குறுகி— கிணைப்பொருநர்க்கு அடைக்கப்படாவாயிலும், அறிவுடையோர்க்கு அடைக் கப்படாவாயிலும், அரிய வேதத்தையுடைத்தாயி வாவியுடைய அத்த ணர்க்கு அடைக்கப்படாவாயிலும் ஏனையோர்க்கு உள்ளே சேறற்கரிய தலை வாயிலையனுதி,

அடையாவென்றபன்மை காணுவாயிலுங்குறுதி.

கடவுள் மால் வரை கண் விடுத்தன்ன அவன் வாயில்—அததான் தெய் வங்களிருக்கின்ற பெருமையையுடைய மேரு ஒருகண்ணை விடுத்தப்பார்த் தாலொத்த அவனுடைய கோபுரவாசல்,

அன்றிப் பொருநர்க்காவிலும் புலவர்க்காவிலும் அருமறைகாவி னந்த ணர்க்காவிலும் அடையாவாயிலென்றாற் பொருளின்மையுணர்க.

(கு - பு.) கிணைப்பொருநர்-தடாரிப்பவரை கொட்டும் பொருநர்; பொரு நர் - கடத்தர்; “தென்கிணைப் பொருநர் செருக்குட னெடுத்த, ம... கிணை முழுவின் மகிழ்சை யோதையும்” என்பது, சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காரை, ௧௩.௮ - ௯. தேவகருக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருத்தல் பற்றி மேருமலை, ‘கடவுண்மால்வரை’ எனப்பட்டது; கராலயமென்றும் அதன் பெயராலும் இதுவிளங்கும்,

207. செய் நன்றி அறிதலும்—பிறர் தனக்குச்செய்த நன்றியை யறி ந்து அவர்க்குத் தானும் நன்மைசெய்தலையும்,

சிற்றினம் இன்மையும்—அறிவும் ஒழுக்கமுமில்லாத மாக்கடிகள் தனக் கில்லாமையையும்,

(கு - பு.) ‘சிற்றினமாவது கல்லதன் கலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லென் போரும், விடரும் தூர்த்தரும் கடருமுள்ளிட்ட குறு’ என்பர் பரியேலழகர். புறநானூறு, ௨௯.௩ பாட்டில், “கல்லத னவனும் தீயதன் தீமையும், இல்லையென்போர்” என்றதும், இச்சிற்றினத்தவனாயே. மாக்கள் - ஐம்புலவுணர்ச் சியை மட்டும் உடையவர்கள்.

208. இன் முகம் உடைமையும் — கோக்கொர்க்கு இனியமுகத்தை எக்காலமும் உடையவருதலையும்,

இனியன் ஆதலும்—* முகத்தினினிய நகரா அகத்து இன்னுதவனாக மல் கொஞ்ச முகத்திற்கேற்ப இனியனுதலையும்,

* திருத்தாயன், கூடாட்டி, ச. “முகத்தி னினிய நகரா அகத்தினு, வஞ்சனா யஞ்சப் படுமி.”

209. செறித்து விளங்கு சிறப்பின் அறித்தோர் ஏத்த—எக்காலமும் தன்னுடனே செறித்து விளங்குகின்ற தலைமையினையுடைய பலகலைகளை யுணர்ந்தோர் புகழ்,

210. அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும்—தன்வீரத்தைக்கண்டு அஞ்சிவந்து அடிவீழ்த்தார்க்கு அருள்செய்தலையும்,

வெஞ்சினம் இன்மையும்—கொடிய சினமில்லாமையையும்,
கோபம் கீட்டித்து நிற்கின்றது சினம்.

(கு - பு.) வெஞ்சினம், வைரமென்று வழங்கப்படும்.

211. ஆண் அணி புருதலும்—வீரரணி நின்ற அணியிலேசென்று அவ் வணியைக் குலைத்தலையும்,

* “ஆண்பா வெல்லா மாணெனற் றுரிய” என்றுகூறி, † “பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே” என்றதனால் ஆணென்றது ஆண்பாலையே யுணர் த்துமேனும் அணிபுருதலென்றதனால் ஈண்டு வீரரை யுணர்த்திற்று.

அழி படை தாங்கலும்—தனது கெட்ட படையிடத்தே தான்சென்று பகைவரைப் பொறுத்தலையும்,

(கு - பு.) ஆண்மை - வீரம். பகைவரைப்பொறுத்தல் . பகைவரோடு போர்செய்தலை ஏற்றக்கொள்ளுதல்.

212. வாள் மீ கூற்றத்து வயவர் ஏத்த—வாள்வலியாலே மேலாகிய சொல்லையுடைய வீரர் புகழ்,

213. கருதியது முடித்தலும்—தன்னெஞ்சுகருதிய புணர்ச்சியைக் குறைகிடவாமல் முடிக்கவல்ல தன்மையையும்,

நுகர்த்தருரிய மகளிரை நுகர்ந்து பற்றாக்காற் பிறப்பறாமையிற் கருதி யது முடிக்கவேண்டுமென்றார்.

காமுற படுதலும்—அங்ஙனம் தானே யின்பமுறாதே அம்மகளிருக் தம் மாலே மிக்கவிற்பத்தைப்பெறும் தன்னை விரும்பப்பட்டிருத்தலையும்,

214. ஒருவழி படாமையும்—அவர்கள் அங்ஙனம் விரும்பினார்களென்று அவர்கள் வசத்தனாகாமையையும்,

ஒடியது உணர்தலும்—தான் அவர்வசத்தனாகாமையின் அவர் வருந்திய தன்மையையுணர்ந்த அவரைப்பாதுகாத்தலையும்,

இனி அவர்கள் கெஞ்சில் நிகழ்த்ததனையுணர்ந்து அவர் குறைமுடித்த லென்றமாம்.

215. அரி ஏர் உண் கண் அரிவையர் ஏத்த—செவ்வரிபொருத்தின மை யுண்கண்ணினையுடைய மகளிர் புகழ்,

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், 60.

216. அறிவு மடம் படுதலும்—தான் உதவின்றவற்றையுணரும் அறிவில்லாதார்மாட்டுத் தான் அறிவாமைப்பட்டிருத்தலையும்,

அறிவு கண்டு உடைமையும்—தன்னைப்போல அறிவுடையார்மாட்டு என்ருக அறிவுடையனாயிருத்தலையும்,

* "ஒளியார்மு னென்னிய ஈதல் வெளியார்முன், வான்கதை வண்ணம் கொளல்" என்றாற்பிறரும்.

(கு - பு.) மடம் - அறிவாமை. மேற்கொருக்குப் பொருள்: ஒளியார்முன் ஒன்னியர் ஆதல் - அறிவுடையவர் ஒன்னியருடைய அவைக்கண் தாரும் ஒன்னியராக, வெளியார்முன் வான்கதை வண்ணம் கொளல். ஏனை வெள்ளைகளுடைய அவைக்கண் தாரும் வென்னிய கதையின் நிறத்தைக்கொள்க, என்பதாம்.

217. வரிசை அறிதலும்—பரிசிலருடைய தாமறித்து அவர்பெறுமுறைமையே கொடுத்தலையும்,

கொடுத்தல் இதற்குக் கூட்டுக.

வரையாது கொடுத்தலும்—அந்நனம் கல்விமிகுதியில்லாத பரிசிலர்க்குக் கொடாதிருத்தலை மேற்கொள்ளாதே அவர்களளவிற்குத் தக்கனவற்றைக் கொடுத்தலையும்,

இனித் தனக்கென ஒன்றும் வரைந்துவையாமற் கொடுத்தலென்றுமாம்.

(கு - பு) பரிசிலர் - பரிசில் பெறுதற்குரியார். தாம் - தகுதி.

218. பரிசில் வாழ்க்கை பரிசிலர் ஏத்த—பிறர்கையிலேற்ற பொருளால் இவ்வாழ்க்கை நடத்துதலையுடைய பாணர் கூத்தர் முதலியோர் புசுழ,

219. பன்மீன் கலெண் பால் மதி போல—பலமீன்களுக்கு கலெவிருத்த பால்போலும் ஒளியையுடைய கலைநிறைந்த மதிபோல,

(கு - பு.) கலை - கிரணமும், வித்தையும்.

220. இன்னகை ஆயமொடு இருந்தோன் குறியி—இயலிசைகாடகத் தாலும், இனிய மொழிகளாலும் இனியமகிழ்ச்சியைச் செய்யும் திரளோடே இருந்தவனையனுதி,

கலைகள் சிறைத்திருத்தமைபற்றித் தலைவற்கு கண்டு மதி உவமையாயிற்று.

(கு - பு.) இங்கே கலைவனுக்கு மதி உவமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் போலவே, "தோள்வாய் சிலையி னெலியாற் றொறு மீட்டு மீள்வான், தான் வாய் சிறைத்த கைகவெண்மதி செல்வ தொத்தான்" எனக்கலைநிறைந்து

* திருக்குறள், அவையறிதல், சு.

விளங்கியதபற்றிச் சேவகனுக்கு மதி உவமை உறப்பட்டிருத்தல் காண்க;
சீவகசிந்தாமணி, கோயித்தையாரிலம்பகம், சக.

இனி, யாழ் வாசித்தல் கூறுவார்.

221 - 2. பைங்ண ணகம் பாம்பு பிடித்தன்ன அம் கோடு செறிந்த
அவிழ்த்த லீங்கு திவலின்—பசியகண்டனையுடைய கரியரூங்கு பாம்பின்தலை
யைப் பிடித்தகாலத்து அப்பாம்பு ஒருகாலிறகவும் ஒருகால் நெகிழவும்
அதன்கையைச் சுற்றமாறுபோன்ற அழகினையுடைய தண்டிடத்தே செறியச்
சுற்றின, நெகிழவேண்டுமிடத்து நெகிழ்ந்தம் இறுகவேண்டுமிடத்து இறுகியும்
ஈரம்பு துவக்கும் வார்த்தகட்டினையும்,

(கு - பு.) ஈரம்பு - தந்தி. துவக்கும் - கட்டும். வார்த்தகட்டு - தந்தி கட்டு
தற்குரிய உறுப்பு.

223. [மணிரினாத் தன்ன வனப்பின்வா யமைத்து:]

மணி சினாத்து அன்ன வனப்பின்—இரண்டுவிளிம்பும் சேரத்தெத்து
முடுக்கின ஆணிகளாலே மணியை சினாத்துவைத்தாலொத்த அழகினையும்,

வாயமைத்து—பொருத்தப்பண்ணி,

(கு - பு.) இரண்டு விளிம்பு - பத்தரின் இரண்டு விளிம்பு.

224. வயிறு சேர்பு ஒழுங்கு வகை அமை அகளத்து—வயிறுசேர்ந்து
ஒழுங்குபட்ட தொழில்வகையமைந்த பத்தரினையும்,

வயிறு - பத்தரினவே. தாழிபோலப் புடைபட்டிருத்தலின், அகள
மென்றார்.

(கு - பு.) அகளம் - தாழி.

225 - 6. காணம் குமிழின் கனி கிறம் கடுப்ப புசுழ் வினை பொலிந்த
பச்சையொடு—காட்டிடத்துக் குமிழினுடைய பழத்தனது கிறத்தையொப்
பப் புசுழப்படுங் துவருட்டின கைத்தொழிலாற் பொலிவுபெற்ற போர்வை
யோடே,

(கு - பு.) குமிழ் - ஒருவகை மரம். துவர் - செம்மைகிறம். போர்வை -
யாழ்ப்போர்வை.

226 - 7. [தேம்பெய், தமிழ்துபொதிங் திலிற்று மட்டுங்குபரி ஈரம்பின்:]

தேம் பெய்து புரி அடங்கு ஈரம்பின்—தேனொழுக்குகின்ற தன்மையைத்
தன்னிடத்தே பெய்துகொண்டு முறுக்கடங்கின ஈரம்பினையுமுடைய,

அமிழ்து பொதித்து இலிற்றும் ஈரம்பு—அமிழ்தத்தைத் தன்னிடத்தே
பொதித்து தளிக்கும் ஈரம்பு,

இஃது ஒசையினிமைக்குக் கூறிற்று; * “தீத்தே - னணிபெற கொழுநி
யன்ன வமிழ்துறழ் ஈரம்பி னல்லாழ்” என்றார் பிறரும்.

* சீவகசிந்தாமணி, காந்தநுவதந்தையாரிலம்பகம், ௨௩௦:

(கு - 4.) தேனெழுக்கு, முறக்கடங்கின ஈரம்பிற்கு உவமை; இலிற்
றல் - தனித்தல்; "இலிற்றுமும்மதம்" (கீவகசித்தாமணி, 2521)

228. பாடுதறை முற்றிய—கீர் பாடுத்துறைகளெல்லாம் முடியப்பாடு
தற்கு,

முற்றிய - செவ்வியவென்மை வினையெச்சம்.

228 - 9. பயன் எதற்குளவு கூடுதொன் இன்னியம்—தனது பயன்
விளங்குகின்ற இசைகளைத் தான் கூடுதல்கொண்ட இனியபாணை,

பச்சையோடு (உஉ௬) வாயமைக்கப்பட்டு வனப்பினையும் (உஉ௭), திவ
லினையும் (உஉ௮), அகனத்தினையும் (உஉ௯), ஈரம்பினையுமுடைய (உ௨௭)
இன்னியமென முடிக்க.

(கு - 4) இசை - ஸ்வரம்.

229 - 230. [குரல் குரலாக, தூனெறி மரபிற் பண்ணி:] தூல் செறி
மரபின் குரல் குரலாகப் பண்ணி—இசைதூல் கூறுகின்ற முறைமையாலே
செம்பாலையாக வாசித்து,

பாடுதறை முற்றுதற்கு இன்னியத்தைக் குரல் குரலாகப் பண்ணியென
முடிக்க.

(கு - 4.) குரல், ஸ்தாயியென்று கூறப்படும். இங்கே கூறியபாழ் மகர
பாழ்; சி. தாமஸியில், "குரல் குரலாகப் பண்ணி" என்றும் செய்யுளரையில்,
'இப்பாலேத் திரியிலே பத்தொன்பது ஈரமையுடைய மகரபாழ் குரல்
குரலாமாறு காண்க' என்று இன்னுணரையாசிரியர் எழுதியிருத்தல் காண்க.

230 - 231. [ஆளுது, முதலேவர்க்கு முகிழ்த்த கையினை யெனவும்:]
முதலேவர்க்கு ஆளுது முகிழ்த்த கையினை எனவும்—* அரசன் உவரத்தியா
யன் தாய் தத்தை தம்முன்முதலியோர்க்குப் பலகாலும் குவித்த கைகளை
யுடையென்றும்,

232. இனியோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்—வீரரெறிதற்கு மன
மகிழ்த்த கொடுத்த மார்பினையுடையென்றும்,

மகளிருமாம்.

† "விருந்தாயினை யெறிசீயென வினைமார்பகங் கொடுத்தார், கரும்பூ
றை வெறித்தாங்கவ னினதுபினி யெனவே" என்றார் பிறரும்.

* ஆசாரக்கோவை, கவ:—"அரசன வரத்தியாயன் ருய்த்ததை தம்மு,
னிகரில் குரவ ரிவரிவரைத், தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக் வெண்பதே,
யாவருங் கண்ட செறி."

† கீவகசித்தாமணி, மனமகளிலம்பகம், ௧௧௪.

233. ஏரோர்க்கு சிழன்ற கோலினை எனவும்—ஏரினையுடைய குழமக்
களுக்கு சிழல்செய்த செங்கோலையுடையவென்றும்,

234. தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்—தேரினையுடைய அர
சர்க்கு வெம்மைசெய்த வேலையுடையை யென்றும்,

235. கீ சில மொழியா அளவை—கீ சில புகழினைக் கூறதற்குமுன்னே,

235 - 6. [மாசில், காம்புசொலித் தன்ன வறுவை யுடஇ:] காம்பு
சொலித்து அன்ன மாசு இல் அறுவை உடஇ—மூங்கில் ஆடையையுரித்தா
லொத்த மாசில்லாத உடையினை உடுக்கப்பண்ணி,

இனி மூங்கின்முனையிற் பட்டையுமாம்.

(கு - பு.) மூங்கிலின் ஆடை ஆடையின் மென்மைக்கும் வெண்மைக்கும்
உவமை.

237. பாம்பு வெருண்டு அன்ன தேறல் நல்கி—பாம்பேறி மயக்கினாற்
போல மயக்கின கட்டெனியைத் தந்து,

(கு - பு.) கட்டெனியு - கள்ளின் தெனியு.

238 - 240. [காவெரி யூட்டிய கவர்க்கிணத் தூணிப், பூவிரி கச்சைப்
புகழோன் தன்முன், பணிவரை மார்பன் பயந்த:] கா எரி ஊட்டிய கிணை
கவர் தூணி பூ விரி கச்சை புகழோன் தன்முன் பணிவரை மார்பன் பயந்த—
காண்டவனத்தை நெருப்புண்ணும்படியெய்த கிணையை உள்ளடக்கின் ஆவ
நாழிகையினையும் பூத்தொழில் பரந்த கச்சையினையுமுடைய அருச்சுனன்
தமையனாகிய இமவான்போலு மார்பனை வீமசேனன் கண்ட,

(கு - பு.) ஆவநாழிகை - அம்பரூத்தூணி. கண்ட - இயற்றிய.

240 - 241. நுண் பொருள் பனுவலின் வழாஅ பல் வேறு அடிசில்—
கூரியபொருளையுடைய மடைநுனெறியிற்றப்பாத பலவேறுபாட்டையுடைய
அடிசில்,

(கு - பு.) மடைநூல் - பாகசாஸ்திரம்; என்றது, பீமசேனனார் செய்யப்
பெற்றதான பாகசாஸ்திரத்தை; அது பீமபாகமென வழங்கும்.

242 - 4. [வாணிந விசும்பிற் கோண்மீன் சூழ்ந்த, விளங்கதிர் ஞாயி
றெஞ்சூர் தோற்றத்த, விளங்குபொற் கலத்திற்:] விசும்பில் வான் நிறம்
தோண் மீன் சூழ்ந்த இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்த விளங்கு பொற்
கலத்திற்— ஆராயத்தில் ஓளியை யுடைத்தாகிய சிறத்தினையுடைய கோளா
கிய மீன்கள்சூழ்ந்த இனிய கிரணங்கணையுடைய ஞாயிற்றை இகழூர் தோற்றா
லையுடைய விளங்குகின்ற பொற்கலத்திடத்தே,

விரும்புவன பேணி—கீ விரும்புவனவற்றை விரும்பி உட்கொண்டு,

(கு - பு.) கோண்மீன் - கோட்களாகிய மீன்கள்.

245. ஆறு விருப்பின் தான் சின்று ஊட்டி—தம்மிடத்து மிகுவின்ற
விருப்பத்தாலே தான் சின்று உண்ணப்பண்ணுவிற்று,

ஆறுமாபிணென்றும் பாடம்.

கீ சிலமொழியாவனவை (உகடு) விரும்புனை பேணி (உசச) உகடு
(உகக) கல்கி (உகவ) அடிசிலை (உசக) கலத்தேயிட்டித் (உசச) தான்சின்று
ஊட்டி யென்க.

246. திறல் சால் வென்றியொடு தெவ்வு புலம் அகற்றி — வலிய்
மைத்த வெற்றியோடே பகையைத் தத்தலிலத்தைக் கைவிட்டுப் போகப்
பண்ணி,

247. விறல் வேல் மன்னர் மன் எயில் முருக்கி—வெற்றியையுடைத்
தானிய வேலினையுடைய முடிவேந்தர்மன்னும் அரண்களை யழித்து,

248. கயவர் பாணர் புன்சண் தீர்த்தபின்— அவ்விடங்களிற்பெற்ற
பொருளாலே விரும்பிவந்தவர் புன்கண்மையையும், பாணர் புன்கண்மை
யையும் போக்கினபின்பு,

(கு - பு.) கயம் - விரும்பம். புன்கண் - தன்பம். பகையருடைய
அரண்களை அழித்த பின்பு அங்கே கிடைத்தவற்றைப் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்தல்
மரபு.

249. வயவர் தத்த வான் கேழ் நிதியமொடு— தன்படைத்தலைவர் மிக்
கனவாய்க் கொண்டுவந்து தத்த கன்னுதிய நிறத்தினையுடைய பொருட்டி-
ராளுடனே,

தன்படைத்தலைவர் குறுநிலமன்னரையும், அரசரையுமழித்து, கயவர்க்
கும் பாணர்க்குக்கொடுத்து மிக்ருக்கொண்டுவந்த நிதியமென்க.

250 - 251. [பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பரப்பி, யுருவ வான்மதி
யூர்கொண் டாங்கு:] பருவ வானத்து உருவ வான் மதி பாற் கதிர் பார்
ணர் கொண்டாங்கு— கூதிர்க்காலத்தையுடைய வானிடத்தே வடிவாகா
தலையுடைய வெள்ளிய மதி பால்போலுங் கிரணங்களைப் பரப்பிப் பரத்தலைக்
கொண்டாற்போல,

(கு - பு.) கூதிர்க்காலம் - சரற்காலம் மற்றைக்காலங்களைக் காட்டிலும்
சரற்காலத்தில் தோன்றும் சந்திரன் மிகவும் வெள்ளிதாகப் பாராட்டப்படுமீ.

252 - 3. கூர் உளி பொருத வடு ஆழ் கோன் குறடு ஆரம் குழந்த
அயில்வாய் கேமியொடு—கூரிய சிந்துளிகள் சென்று செத்தின உருக்களடிக்
தின வலியினையுடைய குறட்டிடத்திறற்றைத் தூக்கிச் சூழ்த்த குட்டியை
யுடைய உருவையோடே,

குறதி - அச்சக்கோக்குமிடம். அயில்வாய் - கூரியவாய்; என்றது குட்டிற்கு ஆகுபெயர்.

(கு - 4.) குறதி, குடமெனவும், குட்டி, வட்டையெனவும்வழங்கும்.

254 - 5. [சிதர்களை முருக்கின் சேனோக்கு செடுஞ்சினைத், ததர்பிணியவிழ்த்த தோற்றம் போல:] முருக்கின் சேன் ஒங்கு செடுஞ்சினைத் ததர் பிணியிதர் பிணியவிழ்த்த தோற்றம் போல—முருக்கினுடைய விசும்பிலே செல்ல வளர்த்த கெடிய கொம்பிற் செறிந்த அரும்புகள் வண்டிற்குப் பிணியவிழ்த்த தோற்றம்போல,

ததர் - கொத்துமாம். சிதர் - சித்துதலுமாம்; சிச்சிலியுமாம்.

(கு - 4.) முருக்கு - முள்ளு முருக்கை.

255-8. [உள்ளாக் கெறித்த வுருக்குற போர்வைக், கருத்தொழில் வினைஞர் கைவினைமுற்றி, யூர்த்துபெயர் பெற்ற வெழினைடைப் பாகரொடு.]

கருத்தொழில் வினைஞர் கைவினை முற்றி உருக்குற அரக்கு உள் எறிந்த போர்வை பாகர் — வலிய தொழிலைச் செய்யுந் தச்சுருடைய கையாற்செய்யும் உருக்களெல்லாம் முற்றுப்பெற்று உருக்கப்படுஞ் சாநிலைக்கம் உள்ளேகிரம்ப வழித்த பலகையையுடைய பாகர்,

தேர்த்தட்டு வெளிமறையப் பாலின பலகையைப் போர்வையென்றார். அதன் மேலே சுற்றுச்சுவராசப் பலகையாற்செய்த சுவரைப் பாகரென்றார். பாகரையுடைய தேரைப்பாகரென்றார்; ஆகுபெயரால்.

ஊர்த்து பெயர் பெற்ற எழில் நடைப் பாகரொடு — ஏறிப்பார்த்த உண்மையாக ஞட்டமுண்டென்று பெயர்பெற்ற அழகினையுடைத்தாகிய நடை யினையுடைய தேரோடே,

கேமியோடே (255) போர்வையையுடைய (256) பாகரெனமுடிக்க.

259 - 260. மா செலவு ஒழிக்கும் மதன் உடை நோன் தாள் வான் முகம் பாண்டில்— தன் கடுமையாற் குதிரையின்செலவைப் பின்னேகிறத்தம் வனப்புடைத்தாகிய வலியினையுடைய தாளினையும், ஒளியினையுடைத்தாகிய முகத்தினையுமுடைய நாரையெருத்தையும்,

வலகெனா— அதனைச் செலுத்தும் பாகனோடு,

260 - 261. [தரீது, யன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்:] பரிசில் தரீது அவன் அன்றே விடுக்கும் —யானை குதிரை அணிலமுதலியபரிசில்களையுந் தந்து அவன் அன்றேவிடுக்கும்;

கிதியத்தோடே (258) பாகரோடே (259) வலகெனோடே பாண்டிலையும்(260) பரிசிலையுந் (261) தரீது (260) அவன் அன்றேவிடுக்குமென முடிக்க.

261 - 3. மென் தோள் தடில் அணி தனக்கு இயல் மகளிர் அடில் உண விரித்த அம் மெல் உத்தலின் — மெல்லிய தோளினையும், தடில் குழந்த அசைத்த இயல்பினையுமுடைய மகளிர் அடிப்புதையை உண்ணும்படியாக விரித்த அழகையுடைய மெல்லிய உத்தல்போலே,

264 - 5 [மணிமயிற் கலாப மஞ்சிடைப் பரப்பித், துணிமழை தவழத் தயல்கழை நெடுங்கோட்டு:]

துணி மழை மணி மயில் கலாபம் இடை மஞ்சு பரப்பி தவழும் கோடு — தெளிந்தமேகம் கீலமணிபோலும் மயிலினுடைய விரித்த தோகைக்கு சேலே தனது மஞ்சைப்பரப்பித் தவழுமலை,

சிறிதுகீர் உட்கொண்டு பக்கம் வெள்ளியமாசாயிருத்தலின், மேகம் மஞ்சைப்பரப்பியென்றார்.

இனி 'மணிமயில் கலாபம்' என்ற பாடமாயின், மயில் தன்கலாபத்தை மஞ்சிடைவிலே பரப்புதலுச்செய்த தயல்கோடுக்க, தயலல் - ஆடுதல்.

தயல் கழை நெடு கோடு — அசைவன்ற மூங்கிலையுடைய கெடிய மலையிடத்தையுடைய குறிஞ்சி (௨௬௭)

266. [ஏறித்தரு மிறத்த வேற்றருஞ் சென்னி:] ஏற்றரும் உரும் ஏறித்த இறத்த சென்னி கோடு (௨௬௮) — ஏறுதற்றொழில் அரிதானிய உருமேறு தான் ஏறுதற்றாக இடித்து வழியாக்கிப்போன சிவரத்தையுடையமலை,

இக்குதினா ஏற்றரிதென்ப.

267. குறிஞ்சி கோமான் — குறிஞ்சியானிய ஒழுக்கத்தையுடைய நிலத்திற்கரசன்,

267 - 9. கொய் தளிர் கண்ணி செல் இசை சினைஇய பண்பின் கல்லியக்கோடனை — கொய்யப்பட்ட தளிர்விரலின் மாலையினையும், பிறரிடதத நிலலாமற் போகின்றபுகழ் தன்னிடத்தே சிற்றற்குக் காரணமான குணத்தினையுமுடைய கல்லியக்கோடனை,

நயத்தளிர் செலின் — விரும்பிச்செல்லின்,

முதவாயிரவல் (௪௦) பெருமகன் (௧௨௨) புரவலனுதிய (௧௨௩) கல்லியக்கோடனை நயத்த கொள்ளையோடே (௧௨௪) முன்னுச்சென்றனமாக, இக்களர் (௧௨௬), அழிபசிவருத்தம்வீட (௧௪௦) யானையோடே தேரொய்தி (௧௪௨) யாம் அவணின்றும் வருகின்றேம் இனி கீயிரும் (௧௪௩) முகேத்தரிடத்துச் செங்கு விராவின் (௧௪௮), வஞ்சியும் வறிது; அதுவன்றி (௫௦) மதுரையும்வறிது; அதுவன்றி (௭௭) உறத்தையும் வறிது; அதுவன்றி (௮௩) எழுவர்பூண்ட ஈசைச் செந்தகம் (௧௧௩) ஒருதான்றாங்கிய (௧௧௮) குறிஞ்சிக் கோமானுதிய (௨௧௭) கல்லியக்கோடனை நயத்தளிர்செலின் (௨௬௯), வழியிற் பெறுமவற்றை யாவ

கூறக்கேண்மின்; பட்டினம்படரின் (௧௭௬), வயின் வயிற்பெறுருவிர் (௧௭௭)
 அதன்பின்னர் வேலுரெய்தின் (௧௭௮) அமைவுர்ப் பெறுருவிர் (௧௭௯);
 அதன்பின்னர் அவன் ஆழமொய்திற் (௧௮௦) கலையெயாடுபெறுருவிர் (௧௮௧)
 அவற்றைப்பெற்றபின், அவன் மூதூர் (௨௦௧) சேய்த்துமன்று; சிறிது நணியது
 வேயாயிருக்கும் (௨௦௨); ஆண்டுச்சென்று முன்னர் அவன் கடைவாயிலக்குறு
 க்ப் (௨௦௩)பின் அறிந்தோரேத்த (௨௦௪) வயவரேத்த (௨௦௫) அரிவையரேத்
 தப் (௨௦௬) பரிசிலரேத்த (௨௦௭) இருந்தோனையனுதிப் (௨௨௦) பாடுதுறை
 முற்றுதற்கு (௨௨௧) இன்னியுத்தைப் (௨௨௨) பண்ணிக் (௨௨௩) கையினை
 யென்றும் (௨௨௪), மார்பினையென்றும் (௨௨௫), கோலினையென்றும்
 (௨௨௬), வேலினையென்றும் (௨௨௭) கீசிலமொழியா அளவை (௨௨௮) அவன்
 கீவிரம்புவனபேணி (௨௨௯) உடஇ (௨௩௦) நல்கி (௨௩௧) அடிசிலைக் (௨௩௨)
 கலத்தேயிட்டுத் (௨௩௩) தான்கின்ற ஊட்டி (௨௩௪) நிதியத்தோடே (௨௩௫)
 பாகரோடே (௨௩௬) வலவனோடே பாண்டிலையும் (௨௩௭) பரிசிலையும் (௨௩௮)
 தரீஇ (௨௩௯) அவன் அன்றேவிக்கும் (௨௪௦) என வினைமுடிவுசெய்க.

ஏறுமாநாட்டு நல்லயக்கோடனை இடைக்கழநாட்டு நல்லார் நத்தத்
 தருபாடிய சிறுபாணுற்றுப்படைக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி
 நச்சினுக்கினிமர் செய்தவுரை முற்றிற்று.

